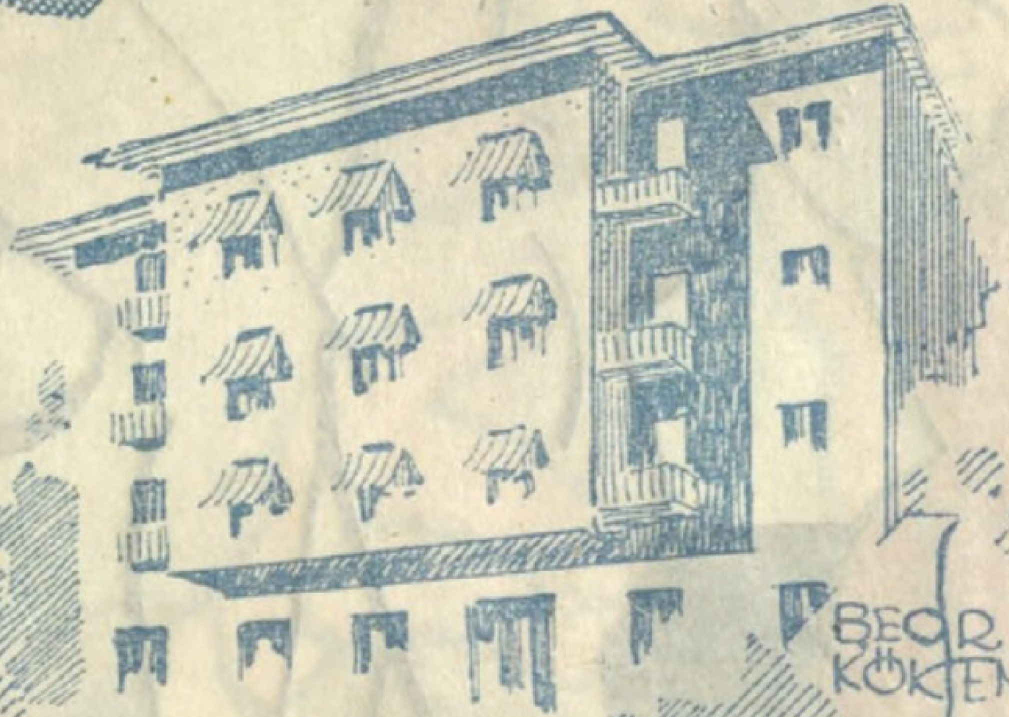
Akbaba

postacı kapınızı bir defa çalar

Sümerbank ikramiye apartmanı Mitat paşa cad. yenişehir

YILDA 8 ÇEKİLİŞ

SÜMERBANK

ŞİMDİDEN

150 LİRALIK BİR HESAP AÇTIRINIZ...

M A S M A V İ

FEYZİ HALICI

Sözün musiki, musikinin renk olduğu şiir kitabıdır.

100 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz: «Posta Kutusu 32 — Konya».

Küçük..
fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU 'na başlamıştır

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Refik Uzman

★

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

★

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

★

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

★

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

★

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

SEK VERMUT

202

Dev'et Nüshası

29 Mayıs 1952

Mayıs 29

AKBABA

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

Sayı: 11

Bahar

Bu yazı, Akbaba'nın Bahar sayısı içindir. Kalemimi politikanın kara mürekkebine değil, çiçeklerin rengine ve kokusuna banayım.

Nasıl?. Mevsimlerin politikası olmaz mı diyorsunuz?

Takvim yapraklarındaki «Kocakarı fırtınası», «Haşaratın zuhuru», «Bülbüllerin feryadı» ne güne duruyor?

Eğer isterseniz; kaleminizin ucu, bir damla bal mı, yoksa bir damla zehir mi bırakacağı belli olmayan arılar gibi, bir cümlesinde iktidardan kalkıp muhalefete, bir cümlesinde muhalefetten kalkıp iktidara konarak, bu sütunu, güller ve dikenlerle dolu bir miting bahçesine çevirebilir.

Siz nasılsınız, bilmem. Ben, baharı çocukluğumla beraber kaybettim: O, vaktiyle ahşap evimizin bahçesinde, eriklerde, ayvalarda, şeftalilerde açardı. Hattâ sokağımızın kaldırım taşları arasında bile yeşerdiğini hatırlıyorım.

Şimdi?

Şimdi günlerimiz, gökyüzünü bile mavi bir hayal dilimi kadar gösteren beton binalar içinde geçiyor.

Ona, yalnız Ankara dönüşü, tren penceresinden rastlıyorum: Erenköyden, Suadiyeden, Kızıltopraktan geçerken...

İçimde tatlı bir hüzün damar damar çözülüyor ve toprağı eşeliyen ihtiyar bahçıvana, uçurtmasını havalandıran yalınayak çocuğa, köşkünün bahçesinden, çıplak kolunun ucundaki eli ipek bir mendil gibi yolculara sallayan güzel kıza.. Hele, ağzında bir tutam taze otla vagonlara kişniyerek bakan, burun delikleri kabarmış, güneş yeleli, bahar sarhoşu ata hasetle bakıyorum!

Dur, bu akşam, Beyoğlu çiçekçilerinden alacağım bir demet gül de seni doya doya koklamak ve bir koçan marulda yaprak yaprak yemek ilk işim olsun.

Yusuf Ziya Ortaç

Dünkü Kâğıthane...

Bugünkü Kâğıthane!.

Bahar Çiçekleri

«Bahar, insan yaşlandıkça eski şarap gibi köpüren lezzetli bir içkidir. 60 ıncı baharımda bunu daha iyi anlıyorum.»

— Muhsin Ertuğrul —

«Bahar mı? Sahi... Güzeldi!»

— Hüseyin Cahit Yalçın —

«Ben bahar çocuğuyum, bahar da benim çocuğumdur!.»

—Yeni anne: Cahide Sonku—

«Bahar bir hukuk devletinin ziraat politikasını gerçekleştiren en feyizli müessesedir!»

— Samet Ağaoğlu —

«Altın güneşi, gümüş mehtabı, yüz liralıklar gibi yem yeşil çayırlariyle baharı sevmemek kabil mi?»

— Halil Lûtfi —

«Bahar, çiçek demektir. Çiçeği de çiçeği burnunda olanlar bilir.»

— Vedat Nedim Tör —

203

UNUTMAK İSTEMEDİĞİM Şeyler

Şeref Efendi'nin Şemsiyesi...

Sevdiğinizi kaybetmemek istiyor musunuz? Sevmeyin! Bunun ispatı şâir Şeref Efendinin şemsiyesidir. Şâir Şeref Efendinin, sevmediği için kaybedemediği bu şemsiyeyi, Pertev Paşa torunu diye anılan Aziz bey anlatırken, «Şemsiye» âdeta kötü bir insan kesilirdi; ve Aziz beyden dinlediğim «Şemsiye» yi, onun için, majüskülle yazdım. Vak'anın acı güzelliğine Aziz beyin tarihleşen yüzü ve sesi de karışıyordu:

İkinci Sultan Mahmud'un öldürttüğü Pertev Paşanın torunu Aziz beyde dedesinin ölüm tarzından sakosunun biçimine kadar her şey, eskiydi. Kültürüne dokunsanız, üstünüz başınız toz içinde kalırdı, o kadar eskiydi; anlattığı vak'aların en yenisi 19 uncu yüz yılındı, ve eskiydi; hattâ sesi bile eski.

Hâsılı, Pertev Paşa torunu Aziz Bey, bana «archaique» in, «güzel eski» nin mefhumunu verdi. Nasıl ki, şair Şeref Efendinin kendisi ve Şemsiyesi, Aziz beyden dinlediğim için güzeldirler. Ancak, şair Şeref Efendinin kendisi, Abdülhak Hâmid'in, hâtıralarında «onun kadar faziletli adam görmedim.» dediği için, ayrıca, çok güzeldir. Bu çok güzel adam, sevmediği Şemsiyesini bir türlü kaybedemiyen Şeref efendi olarak çok güzelden de fazla bir şeydir. Evet, bir türlü kaybedemediği! Çünkü, Şeref Efendi, Şemsiyesini o kadar sevmiyordu ki, ondan esaslı surette kurtulmanın tadını, onu birine vermekle değil, ancak kaybetmekle duyabileceği için, bu hınzır Şemsiyenin, kendi kendine gözden nihan olacak kadar iyi yürekli olmasını istiyordu. Fakat çadır manzaralı Şemsiye, sevilmiyen çirkinlerin hırçınlığıyle inat ediyor, katiyen kaybolmuyordu. Hınzır şemsiyeyi Şeref Efendi vapurda unutuyordu. Ertesi sabah, kamarot, Maliye Mühimme kaleminin Ser Halifesi Şeref Efendi'nin adresine, yumruğunda «Hınzır» la geliyor: — «Vapurda unutmuşsunuz efendim,» diyordu. Eğlence yerinde Hınzır Şemsiyeyi Şeref Efendi bile bile unutuyordu; fakat kalabalıkta bir domuz hırsızı çıkıyor, ve garson «Hınzır» ı kulağından tutup Şeref Efendiye evinde teslim ediyordu. Beykoz çayırında Hınzır Şemsiyeyi, Şeref Efendi, hasırın altına sokup, mesut ellerle iskeleye geliyordu; fakat vapura bineceği sırada bir adam, koluna, boynuna asılan «Hınzır» la geliyor: — «Hasırın altında unutmuşsunuz beyefendi,» diyordu. Hattâ bir gün domuz Şemsiye Boğaziçi vapurundan denize düşüyor, kaptan, koca vapuru durdurtuyor, ve «Domuz» u boğulmaktan kurtarıyordu.

Pertev paşa torunu Aziz beye şair Şeref Efendi dermiş ki: — «Şu Hınzır Şemsiyeden kurtulmak için neler yapmadım; bir çok defa yalandan unuttum, bir çok kere sahiden unuttum, hiç bir defasında kaybolmadı, olmadı, olmadı!

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısındaki şair Şeref Efendiye yetişseydim, şöyle derdim: Sen o Hınzır Şemsiyeyi; bir zerre sevseydin, bir çok değil, bir tek defa unutsaydın, ömrünün sonuna kadar kaybolur muydu, olmaz mıydı, görürdün.

Aziz okuyucularım, size de tanışsaydık, şöyle demek isterdim: Kaybetmemek istediğiniz insanları ve şeyleri sevmeyin; ama, çok sevmeyin, değil; hiç sevmeyin.

Midhat Cemal Kuntay

— Şu politika ne insafsız şey... Bak, bize bile zararı dokunuyor!..

MES'ELE BU...

Gazetelerde kaç gündür bir (Adsız) meselesidir gitti. Bir der nek Adsızı Ankaraya çağırmış. Konferans verdirmiş. O da gelmiş, konferans vermiş. Vay, vay, vay! Halk partili gazeteler, bu konferansta kendi parti program larına uymayan fikirler bulmuşlar! Uymaz ya!.. Bu Adsız denen zat da, Ankaraya: Ben Halk partisi sözcüsüyüm! diye gelmedi.

Ama, hükûmetin siyasetine de uymayan fikirler varmış! Uymaz ya!... Bu Adsız denen zat da Dış İşleri Bakanımız değildir.

Herhangi bir şahıs, bir vatandaş, Ankaraya gelmiş, kendi fikir lerini söylüyor. Doğru da olabilir. yanlış da olabilir. Kimimiz beğeniriz, kimimiz beğenmeyiz. Türkiyede bütün vatandaşlar, fikir bakımından Uuzunçarşıda çekilmiş merdiven babaları gibi hep bir biçimde, hep bir boyda mıdır? Böyle şey olur mu? Elbette aramızda türlü türlü düşünenler vardır. Hür memleketlerde hür vatandaş, dilediği gibi düşünür, düşündüğü gibi söyler.

Demokrasiye uymaz ama, neyse, kabul edelim: Şayet, bu zatın sözleri arasında kanunun söylenmesini suç saydığı şeyler varsa, bir zabıt varakası tutulur, mahkemeye verilir, bir suç işlemişse cezasını görür.

Yok canım, mesele o değil, Adsız, malûm ya, Halk partisi başkanının lânetlemesidir. 945 te tevkif edilmiş, bir çok Türkçü gençlerle birlikte Sıkıyönetim mahkemesine verilmişti. Aylarca muhakemeden sonra hiç birinin suçu olmadığı anlaşıldı. İşte bu Adsız, şimdi nasıl oluyor da Ankaraya çağırılıyor? Nasıl oluyor da, konferans veriyor? Hattâ nasıl oluyor da bir mektepte öğretmenlik ediyor? Mesele bu! İşin tuhafı, bir Mehdi gibi kasaba kasaba dolaşıp vatandaşlar arasında fikir ayrılığı bakımından hiç bir husumet olmaması gerektiğini söyliyen yine onlar!

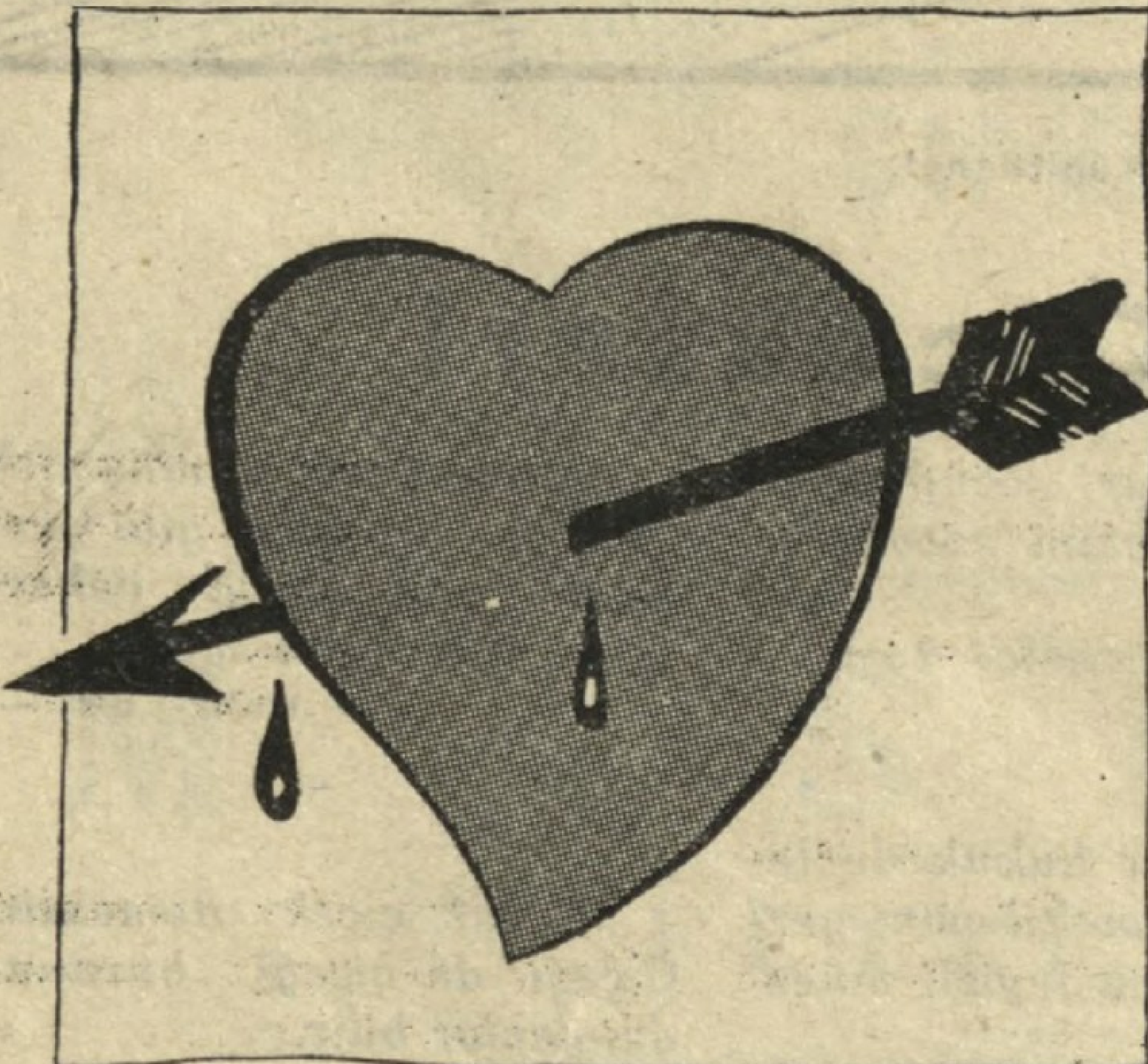
DERT

Kara kara düşünüyordu. Sordular:

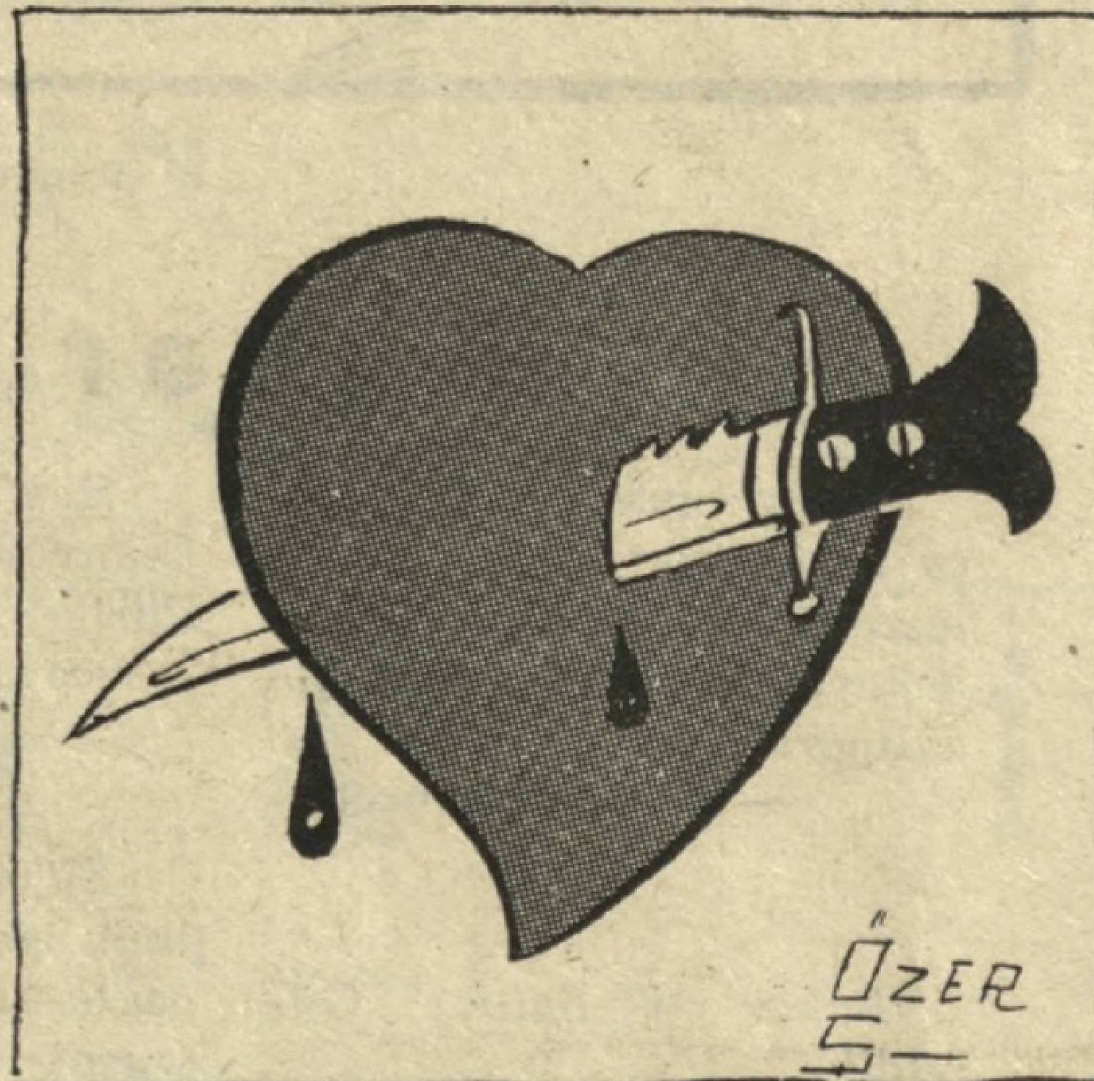
— Ne düşünüyorsun? Yoksa alacaklılarla başın dertte mi?

Güldü:

— Onları düşünüyorum, dedi, asıl benimle onların başı dertte...

Eski aşk!

Yeni aşk!

TARZAN MEHMET

Gazetede Kırkpınar güreşlerine ait resimleri seyrediyorum. Pehlivanlık, Türk tarihi kadar eski bir spor! Er meydanının namlı yiğitleri, hiç şüphe yok ki, Dede Korkut'un (Pulvan Veli) sinden daha uzaklara kadar gider. Halkın alaturka güreşi sevmesi de bundan geliyor. Bu türlü pehlivanları spor kulüpleri değil, köyler yetiştiriyor. Onların antrenörü, ihtiyarlamış usta pehlivanlar, stadyumu, köy meydanları, minderi çayırlar, güreşleri tertip edenler de düğünler, bayramlar...

Yazılı olmasa da, nizamnamesi, tekniği, âdabı, merasimi var: Desteye, Ortaya, Başaltına, Başa güreşecekler ayrılıyor. Neler yapılıp neler yapılmıyacağı belli. Davul zurna çalınacak, kispet giyilecek, yağlanılacak, meydana çıkılıp elle kispete vurularak gösteri yapılacak, güreş sonunda güreşenler birbirlerini kucaklıyacaklar, yenenler gidip ustalarının ellerini öpecek!... Geleneği bozulmayan bunun kadar millî bir müessesemiz yoktur!

Resimleri seyrederken heyecanlandım: Kırkpınar, tarihî er meydanı! Askerî bando çalıyor. Pehlivanlar sıralanmış. Dua edilip güreş başlıyacak... Gözlerim yaşardı:

Başa kimler güreşecek, bakayım? dedim. Bir de ne göreyim: Hayrabolulu Süleyman pehlivanla Tarzan Mehmet!

— Aman, Mehmet pehlivan, bu ne biçim isim? Sana bu lâkabı kim taktı? Neden bunu kullanıyorsun?

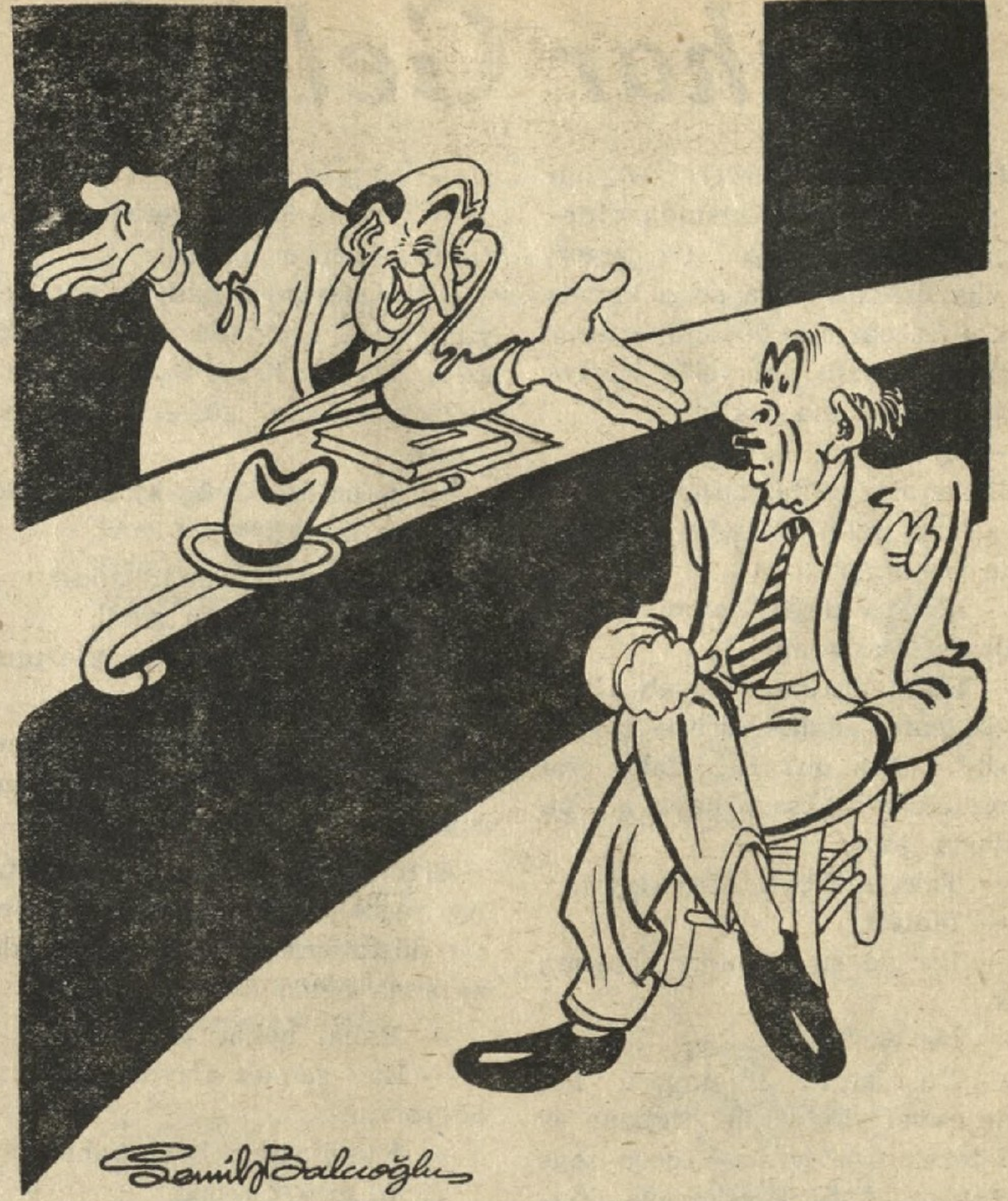
Birdenbire Kırkpınar gözümden silindi. Bir Amerikan film stüdyosu görmeğe başladım: Belinde bir kaplan derisi, saçları maşalanmış çıplak bir adam.. Buzağı gibi böğürüyor. Bir daldan öbür dala atlıyor. Terbiyeli sirk aslanlariyle yalandan boğuşuyor... Baştan başa sinema hilesinden ibaret sahneler!.

— Mehmet pehlivan, senin büyüklerinin lâkabı yok muydu? Kurtdereliler, Adalılar, Kızılcıklılar, Koca Yusuflar ne güne duruyor? Bunlara bakarak kendine millî bir lâkap bulamaz mıydın?

Heyhat! Elit sınıfından mahrum, kontrolsüz bir cemiyette yabancı zevk, köylere kadar inerek, millî kıymetleri tahrip ediyor! Sanki büyük bir imparatorluk kurmuş eski bir millet değilmişiz gibi, kendimize ait hiç bir şey kalmıyor! Her şey iğreti, her şey taklit, her şey başkalarının artığı! Fikirlerimizden eşyalarımıza kadar! En müreffeh ailelerimizin evlerine gitseniz, tarihî kıymeti olan yüz senelik bir hatıra bulamazsınız. Ne eskinin değerini bilmiş, ne yeniyi anlamışız! Hiç bir şeye inanmadığımız için hepsine birden: «Gelsin!» diyoruz: Uydurma kelimeler mi? Gelsin! Yeni rejim mi? Gelsin! Yeni müesseseler mi? Gelsin! General diye yazıyor, paşam, diye konuşuyoruz. Siyasî eşitlik diye tepiniyor, nüfuzlu zat diye etek öpüyoruz. Demokrasi, diye haykırıyor Millî Şef diye tapınıyoruz. Atatürk'ün eseri demokratik bir anayasamız vardı. Hangi maddesini eksiksiz tatbik ettik? Basın hürriyetini mi, mallî hâkimiyeti mi, şahsî masuniyeti mi? Mülkiyeti mi? Neye hükûmetçe gazeteler kapatılır, neye milletvekilleri tayin edilir, neye ev basılıp aranırdı öyle ise?...

Yok, yok... Azizim Tarzan Mehmet, lâkabını değiştirme! Hattâ böyle bir lâkap seçtiğin için seni tebrik ederim. Çünkü, sen bizi en iyi temsil ediyorsun! Sen, bizim bugünkü halimizsin, sen bizsin!

Orhan Seyfi Orhon

— Ortalık karardıktan sonra Beyoğluna çıkmıyacağınıza, otomobile binmiyeceğinize, âşık olmıyacağınıza, alaturka saza gitmiyeceğinize dair noter senedi gelmedikçe hayat sigortası yapamayız bayım!..

Demir Perde arkasında:
Hayat!

Ne cevap verirdi?

50 seçimlerinden önceki Ege seyahatine benzemez inşallah! İnönü'nün memleket gezisi çok sükse yapıyor. Kalabalık, alkış, yaşasınlar değme gitsin! İnönü de bunu tıpkı Ege seyahatine benzetiyor. «Zahmet ettiniz, yoruldunuz, hepinize şükranlarımı sunar, ayrı ayrı gözlerinizden öperim.» Her gittiği kazada kısa kısa nutuklar.. «Alt tarafını yarın falan yerde söyliyeceğim!» Gazeteleri okurken, sanki Ege seyahatini okuyorum, sandım. Demek İnönü, uğurluluğa, uğursuzluğa inanmıyor. Ben olsam: «Egede, bu tarzda konuşmalar parti için hayırlı olmadı, der, şeklini değiştirirdim!» Bu, kendisinin bileceği şey! Yalnız, nutuklarda bir nebzecik yenilik, basın hürriyeti dâvâsı var. Basın hürriyeti çok lâzımmış! Basın hürriyeti olmadan hiç bir şey olmazmış!

Bizim halk çok zekidir. Fakat fazla saygılıdır da. Misafirini güç durumda bırakmak istemez. Yoksa, halk arasından biri çıkar:

— A paşam, bunun lâzım olduğunu bu kadar iyi biliyordunuz da, yirmi yedi sene iktidardaydınız, neye vermediniz? Para değil ki, mübarek, yoktu da veremedim, diyesiniz!

Diyebilirdi. Sayın lider o zaman ne cevap verirdi bilmem! Acaba duymamazlıktan mı gelirdi?

205

Bahar Geldi!

Mayısın ilk günleriydi. Aylığı mı yeni almıştım. Odamda oturmuş, bütçe yapmağa uğraşıyor, üç yüz liradan fazla açığı kapatmak için çareler düşünüyordum.

Bizim bayan, pür telâş içeriye girdi ve karşıma dikildi:

— Ayol, dedi, bahar geldi!

Birdenbire anlamadım:

— Kim geldi? Misafir mi? Ben evde yokum.

— Misafir değil, bahar, bahar!

Başımı salladım:

— Ha!... Dedim, ya... eh... Hoş geldi, safa geldi. Nerede rastladın, sokakta mı? Ben daha onu göremedim. Baksana havaya... bu lutlarla dolu.

— Takvime bak, Mayıstayız.

— Malûm.

— Bir de şu üstüme başıma bak.

— Ne var?

— Ne olacak. Bu tayörü beş sene evvel yaptırdım. İki sene evvel tersine çevirttim. Geçen sene boyattım. Artık maskaraya döndü. Giyecek hiç bir şeyim yok. Ucuzca bir emprime ile bir iskarpin, bir de çanta alacağım. Terziye de para ister tabiî.

— Yani?

— Üç yüz lira lâzım.

— Çıldırdın mı sen, hanım? Benim üç yüz lira açığım var. Onu nasıl kapatacağımı düşünüyorum.

— İki yüz elli şart. Yoksa...

— Yoksa? Baharı geri mi çevirirsin? Hani o günler...

Bizim bayan, ağladı, sızladı, iki yüz yirmi lirayı benden koparıp gitti. Beş yüz lirayı aşan bütçe açığının önünde gözlerim kararıyordu.

Bu sefer de büyüg kızım Jale karşıma dikildi:

— Baba, dedi, bahar geldi!

— Hoş geldi, safa geldi.

— Babacığım, şu çoraplarıma bak, iskarpinlerime bak.

Jaleciğimi çok severim. Hemen elli lirayı uzattım. Sevindi ve sıçrayarak gitti.

Artık bütçe falan kalmamıştı. Ayı nasıl sonuna getireceğimi acı acı düşünüyordum. Bu sefer de karşıma oğlan dikilmez mi?

— Baba, bahar geldi!

— Hay gelmez olaydı... Sen ne istiyorsun?

— Kundurama bak, baba.

Yirmi lira da ona.

Tabiî, arkasından öteki oğlan gelecekti. Hepsi sözbirliği etmişlerdi. Bekledim. Karşıma dikildi:

— Baba, bahar geldi!

— Anladım. Kestirme rakam söyle.

— Yüz yirmi lira, babacığım. Bak şu elbisemin haline.

— Ben sana yüz yirmi beş vereceğim, dedim.

— Yaşa babacığım.

Parayı verdim ve cüzdanı silkeledim:

— Bak oğlum, aylıktan on para kalmadı.

— Sen sağ ol baba.

— Bakalım, yiyip içmeden sağ kalmak mümkün mü, bu ay hep birden tecrübe ederiz!

Evden fırladım ve Temmuz aylığını kırdırmak için Salamona koştum.

Beni görür görmez:

— Anlâdim, dedi, Temmuzu kirdiracaksin.

— Nereden anladın Salamon?

Gülerek başını salladı:

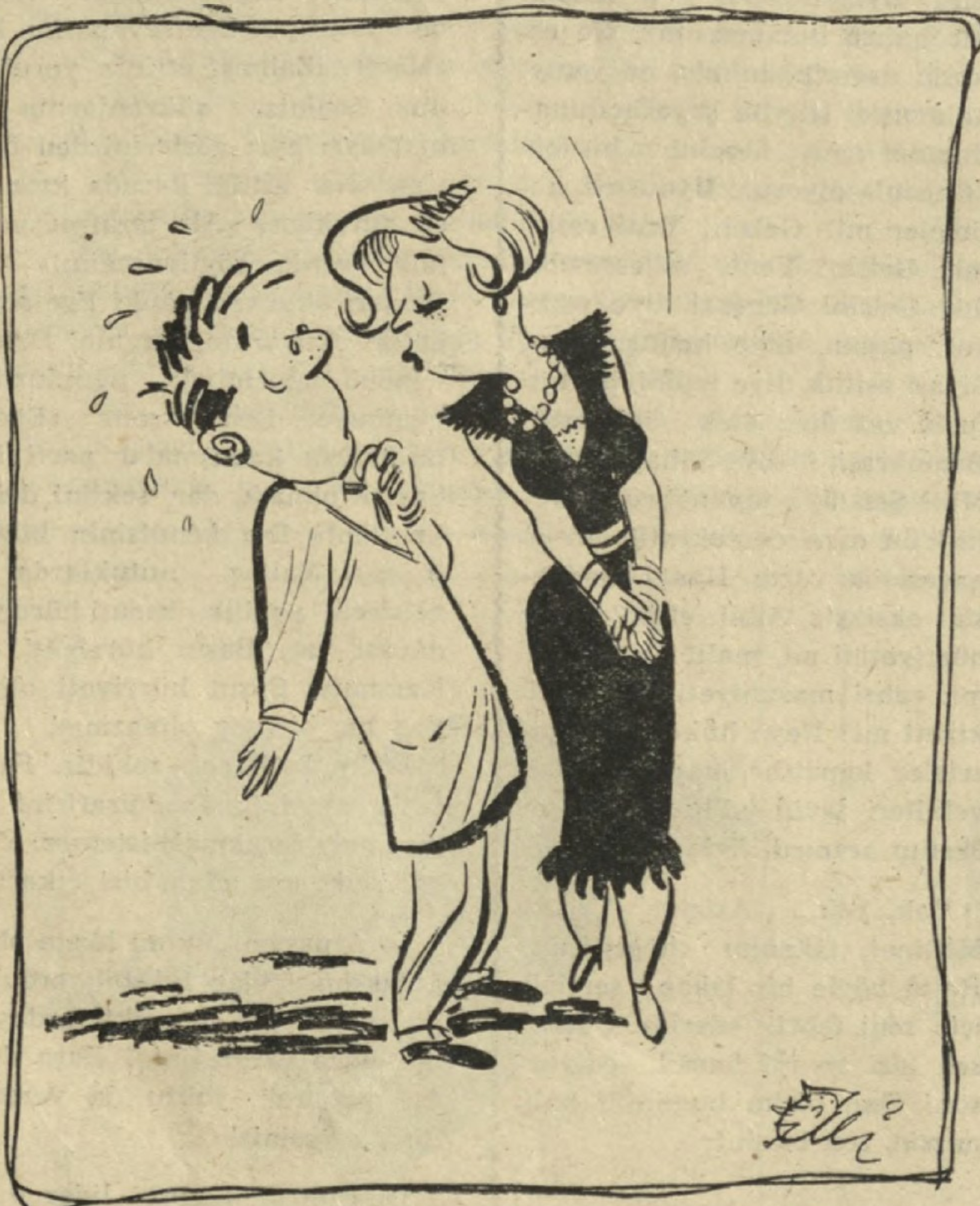
— Bahar yeldi, aylık yitti, değil mi?

Ve kasaya uzandı.

Cız

— Senin için hayatımı veririm.. Ama, öyle Boğazda yalı, Adada köşk gibi büyük fedakârlıklar isteme!...

Erkek — Nezle olmuşum, nezle...

Kadın — Belli miskin belli.. Burnun bahar kokusunu bile almıyor artık!...

Zonguldaktan Gazel!

— Devrek'lilerin ağziyle: —

Parti, rahmetti meğer hâl-i perişanımıza
Ki ayak bastı, paşam, belde-i vîranımıza!

Bu da bir başkaca burhânı demokratlığının,
Lûtfedip yoksa gelir miydi bizim yânımıza?

Bize ahvalini anlattı zamanın bir bir,
Arz-ı hâl eyliyelim biz dahi Sultânımıza:

Öyle bir şekle sokulmuştu ki orman derdi
Bir ramak kaldı geçen devrede isyânımıza!

Yaş odunlar keserek yaptığımız cümle okul
Yıkılıp gitti filiz vermeden irfanımıza!

Ez kaza 50 de düştükse de kalktık yeniden,
En küçük şüphe fakat gelmedi imânımıza!

Şimdi yekpâre vücût oldu bizim partililer,
D. P. bir lokma gelir kükremiş aslânımıza!

Hele il başkanımız manganez ihraç ederek
Gece gündüz çalışıp şan katıyor şânımıza!

Bir ricamız şu ki: Halk partisi tekrar Satır'ı,
Kıymasın bizden aday göstererek cânımıza!

54 oldu mu, işletmemiz inşaallah
Kavuşur -Fiske, dua et! - yine İhsân'ımıza!

FİSKE

Çiçek Bayramı

Aman efendim, neydi o gün? Bildiğimiz, bilmediğimiz ne kadar çiçek varsa hepsi Gülhane Parkına dökülmüştü. Adı Gülhane olduğundan mıdır, nedir? İki senedenberi çiçek bayramları orada yapılıyor.

Bir kere, bütün yollar tıklım, tıklım, baharı başına vuran herkes orada... Bir yanda hercailer, ötede gündüz safaları... Gülleri tarife hacet yok! Körpe goncalar, yaşlı zakkumlar, sarı papatyalar.. Ne arzu ederseniz orada...

Yanımdan geçen bir hovarda, allı güllü giyinmiş bir genç kıza lâf attı:

— Adın ne? Şebboy mu?

Kız, bilâ perva gülüyor:

— Hayır.. Unutma beni!

Derken bir kaynaşma oldu. Kalabalık, saf saf sıkıştı. Hava da öylesine sıcaktı ki, insan buram buram terlemekten neredeyse sarı sabra dönecek. Uzaktan uzağa bir nutuk sesi aksetti:

— Aziz hemşehrilerim!

Anladık. Vali, akşama radyoda dinliyeceğimiz şehir haberlerinin aslını okuyor. Mutlaka çiçeklerden, çiçek sergisinin sinir sistemi üzerindeki tesirinden bahsedecek. Zaten millet buraya kabak çiçeği gibi açılmağa gelmiş; kim söyler se söylesin; nutuk dinliyecek hal de değil ki...

Bereket lâkırdı faslı kısa sürdü, Sıra, çiçeklerle süslenmiş arabalara geldi. Evvelâ kimin arabasına binerse onun düdüğünü çalan meşhur bir zatın lâlelerle donatılmış gerdûnesi geçti. Kıyamet gibi alkışlandı. Ondan sonra ormanlar kralı **Şevket Mocan,** zakkum çiçekleriyle, safranlar'a donatılmış bir otomobili ters istikametten saatte yüz seksen kilometre ile koşturdu ve bermutat meydanın altını üstüne getirdi. Derken, Samet Ağaoğlu ile Osman Bölükbaşı yanyana yürüyen tek atlı, çift tekerlekli bir yarış arabasında muharebe ederek geçtiler. Biri öbürüne gül, öbürü berikine sünbül yağdırıyordu. Siyaset kavgalarının yalnız Meclis kürsüsünde kaldığını gösteren bu demokratik misal de pek alkışlandı. Onlardan heveslenen Hüseyin Cahitle Zafer Başyazarı Mümtaz Faik de ayni şekilde geçmek istediler. Hüseyin Cahid'in karanfillerine mukabele için susam çiçeği atacak olan Mümtaz Faik, daha tatlı olsun, diye susam helvası fırlatmağa başladı. Helvalar bayat olduğundan bir tanesi yaşlı üstadı alnından yaralayınca, Hüseyin Cahit helva dökücüler ve hık deyicileri aleyhine şiddetli bir başmakale okudu. Helvacıların miting yapmalarından ürken valimiz bir emirle çiçek muharebesine son verdi.

Bunun üzerine «Çiçekler serbest» müjdesi verildi. Parktakiler zaten yoluk tavuğa döndüğünden, bazı çiçek meraklıları, çelenk yolmaktan kalma bir alışkanlıkla, derhal arabalara hücum ettiler. Atlar ve şoförler, çiçek meraklılarının elinden canlarını zor kurtardılar.

Derken sıra geçit resmine geldi. Evvelâ siyasi partilerin meşhur çiçekleri ellerinde bayraklarla geçtiler. Bando, Tevfik Fikret'in:

Bahar olsun da seyredin
Nasıl süsler bayırları
Zümrüt gibi çayırları
Gelin gibi o nazenin
Altın gözlü papatyalar...

Şiirini «Ey gaziler...» türküsünün bestesile çalıyor, geçide iştirak eden Sarolistlerle Yamanoğulları, koro halinde okuyorlardı. Baktım, halk arasına karışmış C. H. P. mensupları da ağıraksak okumağa başladılar. Çiçek bayramı bir savaş günü halini almadan evvel oradan sıvıştım. İsabet de etmişim. Akşam gazeteye telefonla bildirdiler: Beyoğlunun maruf çiçekçileri merasime davet edilmedikleri için, tertip heyetine protesto makamında birer buket takdim etmişler. Meğer buketteki her çiçeğin içine suikast olsun diye birer arı gizlemiş ve koklayanın burnunu düşürecek kokular serpmişler. Yalnız Orhan Arıburnu bu felâketten burnunu kurtarmış, o da soyadında arı ile burun bir arada bulunduğu için.. muafiyet meselesi...

İşte İstanbulun çiçek bayramı böyle geçti!

İstanbul muhabiri

Yaz MANİLERİ

Gözü kömür siyahı,
Yüzü bayram sabahı.
Tanrım günah yazmazdı
Yapsak imam nikâhı!

Dönüp baktırdı beni.
Yanıp yaktırdı beni
Aşkiyle son sınıfta.
Yine çaktırdı beni!

Teli kopuk kemanın.
Görmesinler amanın!
Gel, hemen evlenelim.
Varsa apartımanın?

Otomobil garajda.
Uzak hayli baraj da
Bu yaz Suadiyede
Buluşuruz plâjda!

Gitme fazla uzağa.
Düşürürler tuzağa'
Oturalım sımsıkı
Gel de kucak kucağa!

Bahar gitti yaz geldi,
Dans başladı, caz geldi
Sevgilim, ikimize
Bir öpücük az geldi!

FİSKE

YILDIZ FALI

24 MAYIS — Çiçek bayramı, Bugün doğanlar erkenden çiçek açarlar, erken solarlar. İnanmıyan Nebioğlu takvimine baksın. Kopernik, Marat, Rockfeller ve General Wavell hep 24 Mayısta ölmüşlerdir. Ama bugün evlenecek olanlar aile saadeti nedir anlarlar. Çünkü kadın, kocasının ruhunun bekçisidir. Kadının bekçiliği erkeğinkine benzemez. Bu sebeple, bugün evlenenlerin evlilikten yana korkuları olmamalı.

25 MAYIS — On bir ayın bir sultanı, bugün tahta çıkar. Mutlu ve kutlu bir gündür. Milletten olmak iyi, Millet partisinden olmak fenadır. Çünkü bugün, Ramazanın ilk gününe rastladığı için dinle dünya işlerini birbirine karıştıranlara uğur getirmez. Milletin nefretini kazandırır. Kazançlı gündür. Ticarî hayatta da Ticanî hayatta da kazanç sağlar. Helâl değilse hemen kaybettirir. 25 Mayısta doğanların yıldızı siyaset güneşi yüzünden sönük olur.

26 MAYIS — Bir gün evvel azalan sular, bu tarihte bollaşır. Bugün doğanların fazla sululuk yapmamaları lâzımdır. Sıcaklar bu gün başladığı için, 26 Mayıs doğumlular sıcak kanlı olurlar. Kadınsalar seksapel yönünden yaşadılar demektir. Hemen güzellik enstitülerinin kapılarını aşındırmağa başlasınlar...

27 MAYIS — Koyun kırkma mevsimi geldiği için, bu tarihte doğan erkeklere evlenme tavsiye edilmez. Kırkmanın ardından derisi yüzülme gelir. 27 Mayısta doğanların yıldızı parlak, fakat süreksiz olur. Meskenete kapılmamalı, aklını başına almalı. Bu tarihte doğmuş olanların plâjlarda başarı gösterdikleri tecrübe'le sabittir.

28 MAYIS — Bugün doğan zengin dulların gözyaşları çabuk kuruyacaktır. Genç erkeklerin dikkati çekilir. Bu tarih, doğum ve ölüm gibi pestenkerani meselelerden ziyade ikisi arasındaki zamanla ilgilidir. Bugün evlenenlerin çoluğu çocuğu bereketli olur. Aşk hayatları Samet Ağaoğlu ile Hüseyin Cahit'in siyasî münasebetlerine benzer. Şiddetli, fakat nefretlidir.

29 MAYIS — Uğurlu bir tarihtir. İstanbul Türkler tarafından 29 Mayıs günü alındı. O gün doğan İstanbullulara karada ölüm yoktur. Çoğu Ahırkapı'dan, Selimiye önünden denize girdikleri için boğulup giderler. Her niçinin bir çünküsü olduğu gibi, 29 Mayısta doğanların da bundan dolayı ölmeleri mukadderdir. Yalnız İstanbulda yaşadıkları müddetçe talih kendilerine güler. Siyasette de ticarette de muvaffak olurlar. Çünkü ikisi arasında fark bulunmadığını bilirler.

30 MAYIS — Bu tarihte doğan gazeteciler mes'ut olurlar. Zira dünyanın ilk gazetesi 30 Mayıs 1631 de dünyaya gelmiştir. Bu rakam yalnız yüksek mevki sahiplerine iyi gelmez. Dikkatli olsunlar. Her şeye gülmek iyi değildir. Sonunda adama gülerler. Mizah muharrirleri için de 30 Mayıs, öbür meslekdaşları için olduğu kadar iyi bir rakam ifade eder. Çünkü her ayın otuzu, bütün gazetelerde tediye günüdür.

BAHAR ÇİÇEKLERİ

«Bahar... hele ilkbahar.... Hayatta en fazla muvaffak olmak istediğim rol...»

— Galip Arcan —

★

«Bahar, tabiatın en mühim kredi müessesesidir. Lâkin yatırımlarını en beklenmedik zamanda ağır faizlerle geri ister.»

— Kâzım Taşkent —

★

«Başkalarının baharı bizim sonbahara benzer. Bizim baharımız da başkalarının sonbaharına..»

— Fuat Köprülü —

«Bahar bile eskidendi. Demokrat iktidar onu sonbahar haline koydu. Bizim için bahar ancak 1954 te mevzuubahs olabilir. O da olmazsa her dört seneyi bahar ümitleriyle geçireceğiz!»

— Falih Rıfkı Atay —

★

«Çok şükür, bu baharı da makamı vilâyette idrak ettik. İnşallah son baharımız değildir!»

— Fahrettin Kerim —

Anketçi

— Fransayı taklit, İngiltereyi taklit, Amerikayı taklit... İyi ama biz ne yapıyoruz?

— İşte, taklit yapıyoruz ya!..

BAHAR ÇİÇEKLERİ

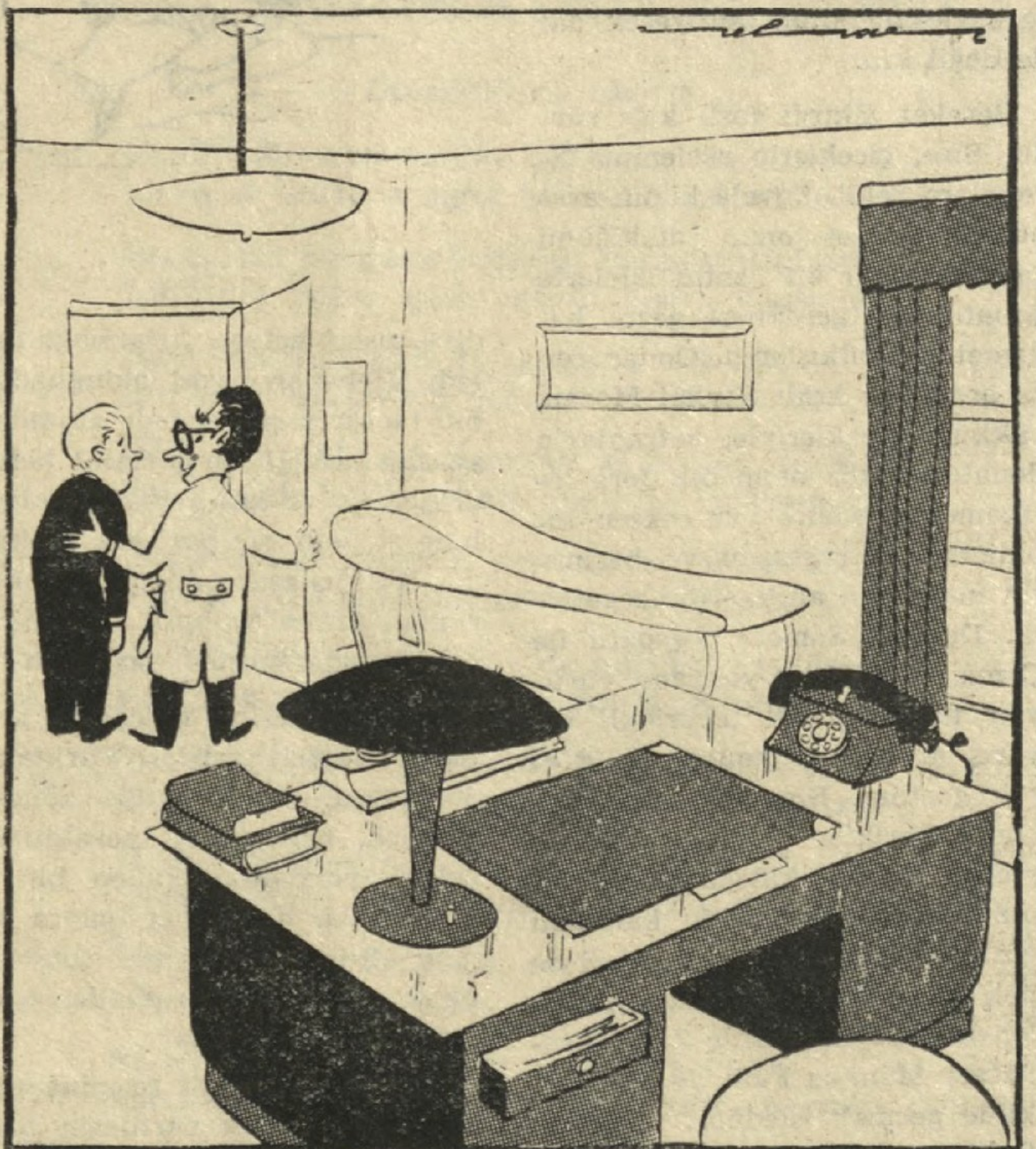
★ Gülde dikenin bulunması, bizi müteessir ediyorsa, dikende gülün bulunması bizi sevindirmelidir.

Gothe

★ İnsan iki defa ölür. İkincisi, son nefesini verip toprağa gömülünce... Birincisi ise tabiat güzelliği karşısında heyecan duymadığı ve hisleri aşka karşı bigâne kaldığı vakittir!

★ Evlilik bir harp meydanına benzer, fakat bu meydan kırmızı güllerle döşelidir!

Sidin

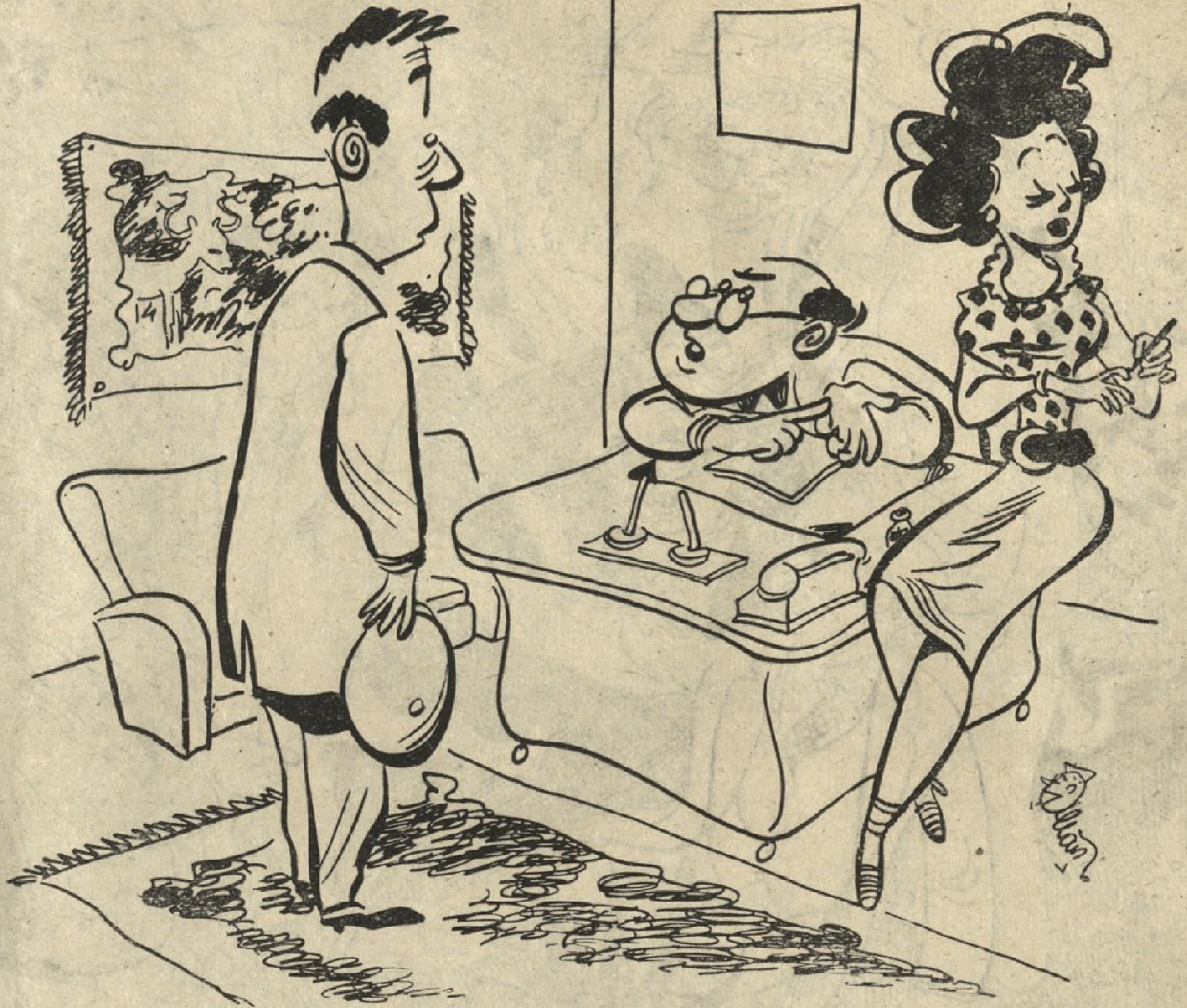
Doktor — Yok, yok, vizite ücreti istemez... Gazetelere sizi iyi ettiğime dair bir teşekkür yazın kâfi!..

MEŞHURLARIN EN ÇOK Beğendikleri FIKRALAR

Biz Türkler, gülmesini ve güldürmesini bilen, Şükrü Saracoğlu'nun icadettiği tâbirle «esprisever» bir milletiz. Bektaşi fıkralarımız, Nasreddin Hocamızın millî sınırlarımızı aşan şöhreti sözümüzün delilidir.

İyi ama, acaba binlerce fıkra arasında tanınmış muharrirlerimizin en çok beğendikleri hangileridir? Bunu öğrenmek için Babıâliye gidiyorum.

Mülâkat almasını, daha doğrusu söyletmesini beceren gazetecilerin hem de kalburüstünde gelenlerinin ağızlarından bir şeyler koparabilmek, zorluğu lezzetini arttıran bir zevk oluyor.

— Ayıp, ayıp... Genç değilsin, şık değilsin, kadın değilsin... Bir de gelmiş iş istiyorsun...

Peyami Safa

Evine telefon ederek ziyaret imkânını araştırdığım Peyami Safa'yı nerede buldum, biliyor musunuz?. Akbaba'da, Yusuf Ziya Ortaç'la karşı karşıya...

Yüzünden ziyade sesinde tebessüm titreyen üstattan en beğendiği fıkrayı dinliyoruz:

«— Terzi elbiseyi iki buçuk ayda verebileceğini söyleyince, müşteri bağırmış:

— Aman ne yapıyorsun, yahu? Bir elbise iki buçuk ayda mı dikilir? Allah bile dünyayı altı gün de yaratmış.

Terzi ona şu cevabı verir:

— Altı günde yaratmış ama, beğeniyor musun sen bu dünyanın hâlini?»

(Vâ - Nû)

Köroğlu Gazetesinde, Vâlâ Nûreddin (Vâ-Nû), soruyu işitir işitmez anlatmağa başladı:

«— Nasreddin Hoca kaptanlık yapıyormuş, gemiyi karaya çarptırmış. «— Nedir bu hal?» demişler. «— Deniz bitti!» cevabını vermiş.»

Gülümsemesi, anlattıkça artıyordu. Fıkra sona erince sordu:

«— Çok güzel değil mi? «Deniz bitti» demiş..»

Bedii Faik:

Yeni İstanbul'da iyi bir tesadüfle yakalıyabildiğim Bedii Faik, birbirine tercih edemediği üç fıkrayı beğendiğini söyledi ve: «Siz içinden birini seçiniz» dedi: Hiç birini atmağa kıyamadığım için üçünü de anlattığı gibi yazıyorum:

«— Bektaşinin evinin karşısında oturan beyzâde ölmüş. Cenazesi evden çıkarken konağın penceresinde oturan kadınlar, tabutunun arkasından «Bizi bırakıp nereye gidiyorsun? Orada ekmek yok, aş yok, tencere yok, tava yok» diye bağırınca, Babaerenler karısına seslenmiş: «Aman kapıları kapat, beyzadeyi bizim eve getiriyorlar galiba!»

Şair Eşrefe ait fıkra da çok hoşuma gider:

Eşrefe Sultan Hamidin oğlu doğduğunu bildirmişler. Sormuş: «Adı ne?» Haber vermişler: «Ertuğrul.» Şair, bunu işitince, Osmanlı devletinin kurucusu Ertuğrul beyi kasdederek: «Biz, demiş. İmparatorluğun sonuna geldiğimizi sanıyorduk, desenize ki işe yeni baştan başlıyoruz!»

Şu ecnebi fıkrasını da pek severim:

İsviçrede bir âdet var: Bâkirelerin evlenme töreninde kiliselerin büyük çanı çalınır.

Bir kadın papaza müracaatla, evlenme merasiminin ifası için lâzım gelenlerin yapılmasını istemiş. Bütün teferruat tesbit edilmiş. Ayrılırken rahip sormuş: «Fakat, sizin için büyük çanı mı çalacağız, yoksa küçüğünü mü?»

Kadının cevabı: «Büyük çanı çalın ama, arasıra küçüğüne de şöyle bir dokunuverin...»

R. Nuri Güntekin

Millî Eğitim müdürlüğünde çalışırken bulduğum Reşat Nuri Güntekin, söze ciddî bir yüzle başladı:

«— Kadı Efendi bir çok uğraştıktan sonra için içinden çıkamıyacağını anlıyor. Ve, sanıklardan ikisine de 25 sopa attırdıktan sonra...»

Gülerek devam etti:

«— Hele çok şükür hükm-ü adalet yerine getirildi. Suçlu hangisi ise cezasını çekti» demiş.

Benim en beğendiğim fıkra budur. Hayat var içinde. Eski fıkradır ama harikulâde bir şey.. Bakın hiç düşünmeden anlattım.»

Gelecek Sayıda

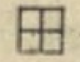
Burhan Felek, Cevat Fehmi Başkut, Şevket Rado, Adnan Tahir, en beğendikleri fıkraları anlatıyorlar.

İntak-ı Hak

Aşağıdaki sözleri, sayın İnönü'nün Ordululara söylevinden alıyorum:

«... Zaten, tarihe göre, şark memleketlerinde ve Balkan illerinde hakikî demokrasinin kurulamamasının sebebi olarak, bir de fa iktidara geçenin, bir daha iktidardan düşmemek için çırpınması zikredilmiştir. Fakat bu çırpınmalar hem kendisine, hem vatandaşlara beyhude ve haksız ıstıraplar vermekten başka bir hedefe ulaşmıyacaktır.»

Buna, hiç bir söz eklemiye lüzum yok. Sadece edebiyat sanatında ne dendiğini söyliyelim: İntak-ı hak!

DİKKAT!

Hikmet Feridun Es'in vahşiler arasındaki röportajına ait resimleri gördükten sonra kadınlar namına bir şeye sevindim: İyi ki, medenî âlemde kadınlar, Afrika vahşileri gibi bellerinin üst kısmı çıplak gezmiyorlar! Meğer, kadın memeli hayvanlar arasında bir hilkat garibesi imiş! Bir keçi tasavvur ediniz ki, memesi karnının altında saklı değil, göğsünde sallanıyor! Hürriyet'in fotoğrafları sayesinde imrendiklerimizden iğrenmeğe başlıyoruz, dikkat!..

209

C. H. P. NİN BAHARI

Bir mevsim-i baharına geldik ki âlemin
Bülbül hamûş, havz tehî, gülsitan harâp!

Mevsimler ve Kadınlar!

Her mevsimde bir kadın ve her kadında bir mevsim yaşar. Kadın vardır, gözlerinde baharı seyredeısiniz: Ya bir çağla bademidir, ya bir taze yaprak. Filiz sarısından defne neftisine kadar bütün yeşiller o gözlerde hârelenir.

Bahar, nasıl mevsimlerin başlangıcı ise, hayat mevsiminin de başlangıcıdır: On sekizinde bir kız için: «Henüz baharında» demez miyiz?

Fakat, nasıl bahara inan olmazsa, baharındakilere de pek inan olmaz: Baharın havası da, Havvası da oynaktır!

Kadın vardır, ateş dudaklarında karanfilleri koklar, ışık saçlarında güneşi seyreder, sıcak kahkahalarında yazın yakıcı musikisini dinlersiniz.

Yaz, dört mevsimin nasıl en güzeli, en tatlısı, en olgunu ise, hayatın da en doyum olmaz çağıdır. Gecesi başka şiirdir, gündüzü başka... Derisinde, denizlerin tuzlu lezzetini tadar, gözlerinde yıldız dolu göklerin derinliğini seyredersiniz!

Yaz kadının, sözü yemin, busesi imza, va'di senettir!

Sonbahar... İşte hicran mevsimi!.. Yapraklar parça parça düşer, çiçekler damla damla solar ve dalların ucunda çiy tanelerinin sessiz gözyaşları titreşir...

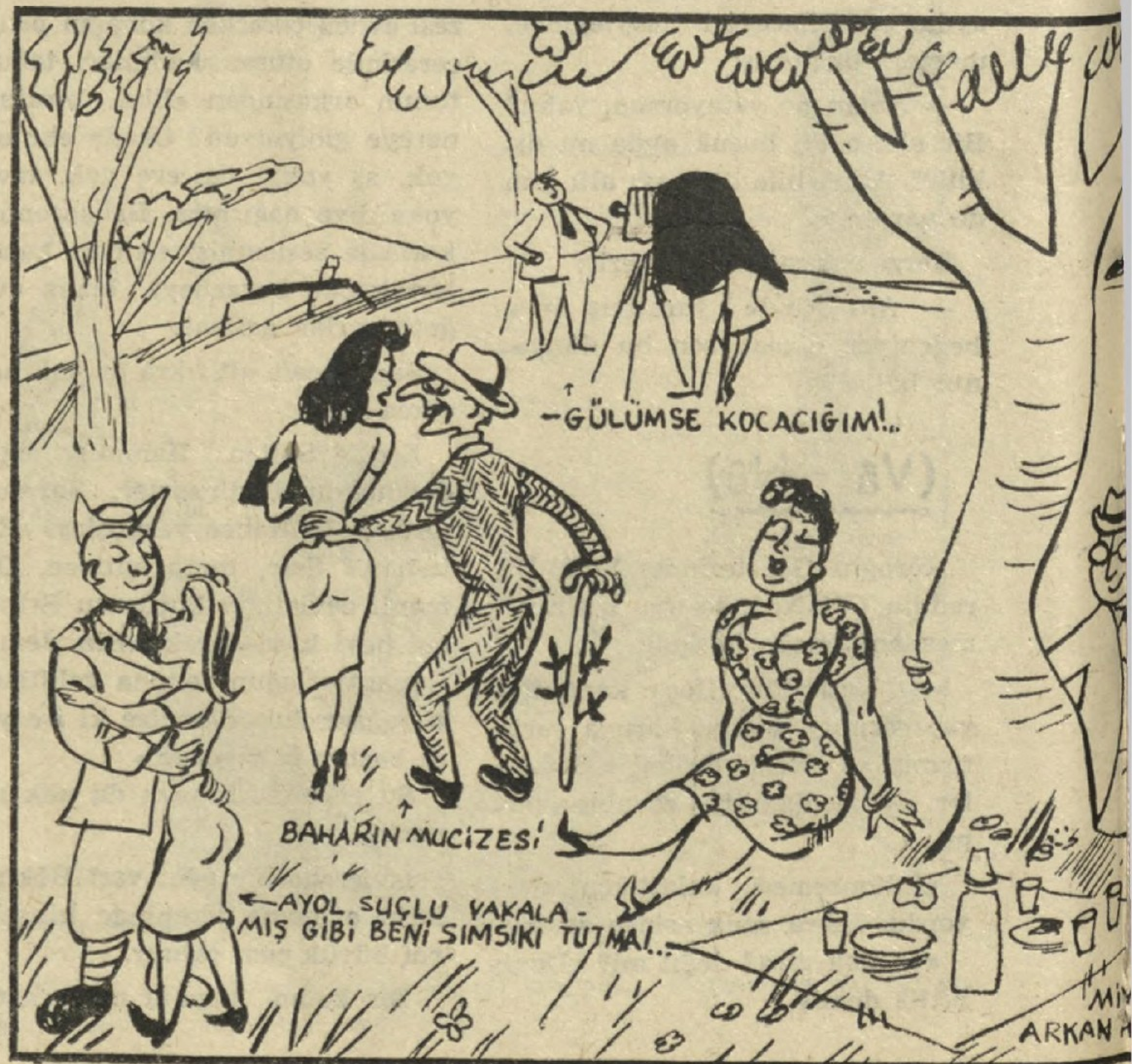
O yapraklar, rengi alacalaşmış saçlardır sanki.. O çiçekler, sararmış çehrelerdir sanki.. ve o çiy taneleri, geçmiş yıllara hasret dolu gözlerden süzülmüştür sanki...

Fakat, sonbaharın, nasıl renk, ışık, lezzet dolu güzel günleri varsa, sonbaharındaki kadınların da böyle baharı ve yazı kıskandıracak müstesnaları vardır.

Şûh-i güzeşte var ki, nice nevcivan değer,
Geçmiş zaman olur ki, hayâli cihan değer!

Kışa gelince... Hayır, bu güzel bahar gününde, bırakınız ondan hiç bahsetmiyeyim!

Çimdik

240

D. P. NİN BAHARI

Esti nesîm-i nevbahar
Açıldı güller suph-dem
Açsın bizim de gönlümüz,
Sâkî medet sun câm-ı cem!

Meyvalar ve Kadınlar!

Âdem Babamış Cennetten niçin kovuldu? Memnu meyvanın tadına baktığı için değil mi?..

Artık, bu memnu meyvanın ağaç dalındaki elma olduğu; bugün masal bile sayılmaz.

Öyle ise, kadınla meyva arasında bir yakınlık, bir benzerlik aramak, diyebilirim ki, ilk insanla başlamıştır.

Ben, hiç bir meyvada kadın lezzetine rastlamadım. Fakat her kadında bir, hattâ bir çok meyvaların lezzeti vardır.

İsterseniz mevsim sırasiyle başlıyalım: Şu yeşil gözlü, körpe vücutlu kız, size dalından henüz koparılmış, baktıkça ağzınızı sulandıran, kütür kütür bir caneriğini hatırlatmıyor mu?.

Ya şu güneşte kızarıp denizde soğumuş pembe buğulu, esmer taze?.. Yeşil mayosunun içinde, yapraklariyle koparılmış bir şeftalidir!.

Altın derisi hafif çillenmiş güzellere ne dersiniz?. Onlara, meşhur romancımız Reşat Nuri kınalı yapıncak demişti, değil mi?.. Ben, karşılarında, daima olgun bir kayısı görmüş gibi yutkunurum!

Kiraz ve çilek, hemen hemen her taze dudakta vardır.

Elma kadını pek sevmem: Biraz köylü güzelidir. İnsana, nadiren dişlemek arzusu verir!

Kavun ve karpuzun, şüphesiz lezzetine doyum olmaz. Ama, siz de inkâr etmezsiniz ki, ince bir meyva değildir. Lezzeti, bittikten sonra da devam etmez!

Muz, bu aristokrat meyva, bana her zaman dizlerine kapanmak istediğim mevzun bacaklı bir güzeli hatırlatır!

Sonra?.. İncir mi... Hayır, bu içi bal dolu yumuşak lezzetten bahsetmeme savcı izin verse bile Akbaba'nın mizah ölçüsü izin vermez!

Başka?... Armut mu dediniz?. Yok canım, biz erkekler onu ancak kendi aramızda arayalım!..

Çimdik

241

Hikâye

Karanlıkta Gelen!

Kâmran hanımefendi, kocasından ayrıldıktan sonra, Göztepedeki kökünde, serbest, eğlenceli bir hayat sürmeğe başladı. Henüz çok genç ve çok güzeldi. Etrafında binlerce âşık, hayran hayran dolaşıyordu. İşte bunlardan birisi, hattâ birincisi de, teyzesinin üvey oğlu ressam Cevat Na ci idi.

Cevat Naci, bir hafta evvel köşke misafir gelmişti ve bu bir haftadanberi, her gün, her saat, süzgün süzgün bakışları, derin derin göğüs geçirişleri, garip garip boyun büküşleri ve mânalı mânalı sözleriyle genç dula karşı mübalâğalı bir âşık rolü yapıyordu. Fakat Kâmran, pişkin bir kadındı. Öyle merhameti fazla değildi. Bunu Cevada da açıkça söyledi:

— Beyhude yoruluyorsun yavrum, ben aşkta, zemane çocukları gibi şıpşakçı değilim... Beni, plâjda su serperek avlıyamazlar.. anlıyor musun?.. Benim kalbimi, daha doğrusu beni avuçlarının içine almak isteyen genç, sinirlerimde bir fırtına gibi esmeli.. Bana, korkuyla, heyecanla karışık bir zevk, bir macera zevki, bir tehlike, bir harikulâdelik tattırmalı... Ondan sonra, belki?!...

★

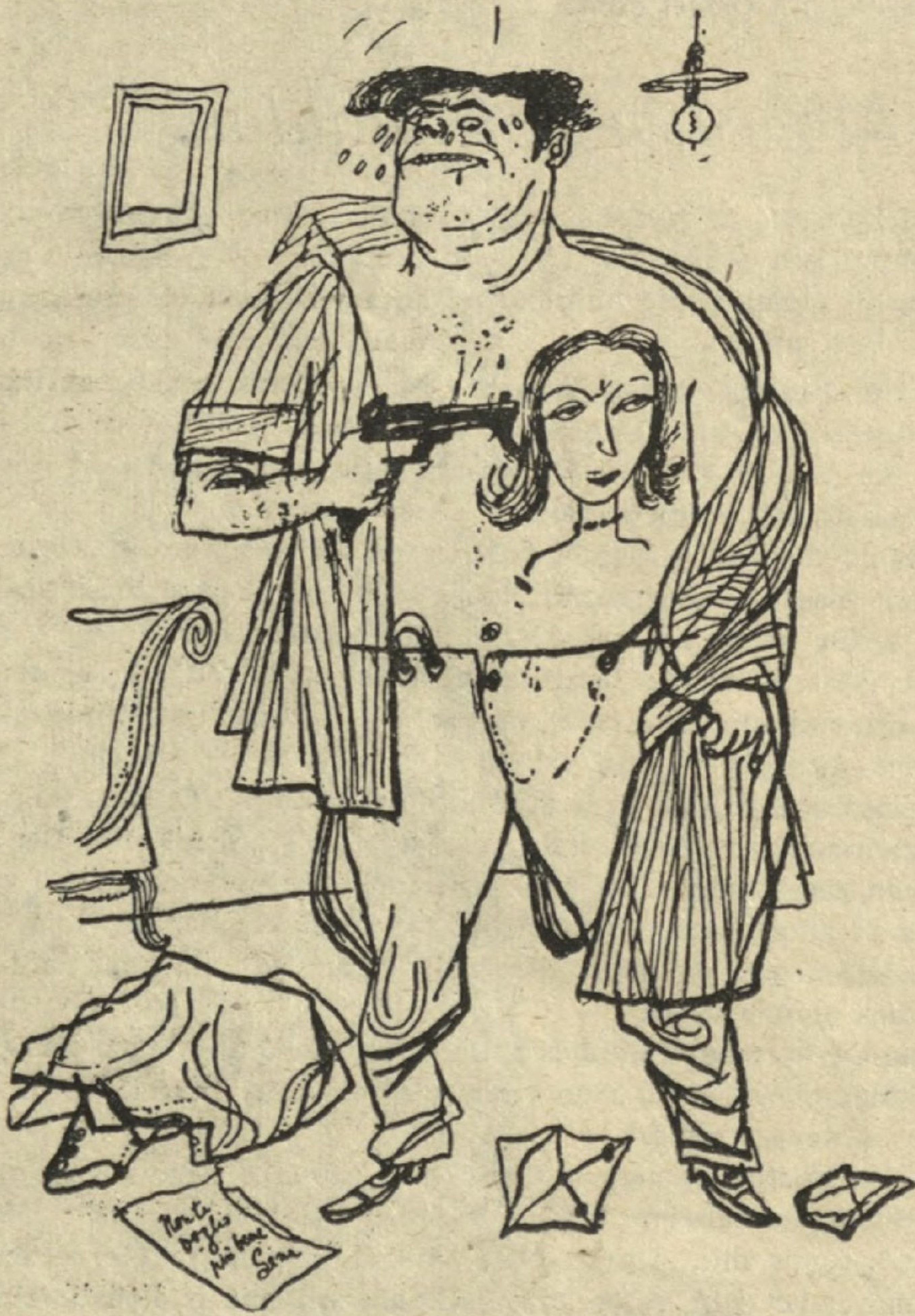
Cevat Naci, o gece odasına çekildikten sonra başını avuçlarının içine aldı. Şimdi, derin derin düşünüyordu: İşte, Kâmran şurada, yanındaki odada yatıyordu. Her tarafından gençliğin, güzelliğin hararet ve baharı taşan bu vücutta, şüphesiz iki kuvvetli kolun asabî çemberi içinde sıkılmak, ezilmek isterdi. **Fakat,. fakat ne** yapmalı, nasıl onu memnun etmeliydi?... Bu, umulmayan, beklenilmeyen büyük ve korkunç heyecan ne olabilirdi?.

Cevat Naci, birdenbire yerinden fırladı. Aklına, garip fakat tehlikeli bir fikir gelmişti: Yüz ve kıyafet değiştirerek Kâmranın odasına girmek!..

Hemen, küçük resim kutusunu açtı, boyalarını, fırçalarını çıkardı ve muhtelif renkleri, yüzünde öyle mahir bir sanatkâr itinasiyle dağıttı ki, kendisi bile aynadaki aksini tanıyamadı. Bu, uçları akrep kuyruğu gibi kıvrılmış kara bıyıkları, yanağını, boydan boya biçen eski bir bıçak darbesinin yıllanmış izi, kasketinin üstüne taranmış ıslak saçları ve altları halka halka çürümüş gözleriyle tam bir külyanbeyi idi. Bir lâhza durdu, oynıyacağı oyunu baştan başa bir defa daha düşündü, sonra pançurları açtı, düşmemeğe çalışarak Kâmranın penceresine geçti... Kalbi, gecenin şeffaf karanlığı içinde sert ve çevik çarpışlarla bir trampet gibi vuruyordu. Etrafı dinledi, hiç ses yok. Hemen, âni bir darbe ile camı kırıp odadan içeriye atladı..

Yeni romantizm:
— Kes beni, vur beni, öldür beni, ye beni!..

— Beni sevmiyor artık... Geberteceğim kahpeyi!..

Kâmuran, alev gibi parlayan iki kanlı göz karşısında uyanmıştı. Cevat, hırsız rolüne çıkmış usta bir aktör maharetiyle tabancasını dayayarak:

— Sus!.. dedi, elmasları!.

Genç dul, gece lâmbasının pembe buğusu içinde kollarını kavuşturmuş, bir dilsiz gibi sâkin ve hareketsizdi. Ancak gözleriyle kasanın anahtarlarını işaret edebildi.

Cevat Naci, bir lâhza, onu tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra, çapkın bir işaretle:

— Hayır, dedi, hele onlar dursun!.

Ve hızla soyunup karyolaya girdi!...

★

Genç ressam, ertesi sabah, tatlı bir yorgunluk içinde pek geç uyanan Kâmran hanımefendiye, hiç bir şey belli etmeden yalvarıyordu:

— Beni daha ne kadar üzeceksin?. Söyle.. Biraz olsun merhametin yok mu?.

Güzel ve çapkın dul, kaşının ucunu mânalı bir tebessümle bükerek:

— Bundan sonra, dedi, bütün bütün ümidini kes... Çünkü ben bu gece aradığım o meçhul heyecanın zevkini de tattım. Hem ne heyecan, ne heyecan!..

Cevat, uzun bir kahkaha ile gülerek;

— Öyle ise yavrum, dedi, bundan sonra o heyecanı, o zevki her gece tadabilirsin, çünkü odaya giren hırsız bendim!.

Fakat, Kâmranın buna katiyen inanmadığını görünce, izahat vermeğe başladı ve bütün vukuatı. sözleriyle, hareketleriye baştan başa tekrar etti. Genç ve çapkın dul, bunları dinlerken dalga dalga kızarıyordu. Nihayet, bir dişi kaplan hırsiyle yerinden fırlayıp haykırdı:

— Sus!.. Yalan söyleme!. Hiç şüphe yok, sen bunları odanda yatarken duydun.. ve.. belki de geldin, anahtar deliğinden gözetledin. Fakat cesaretsiz, korkak bir züppe olduğun için kurtarmağa koşmadın.. Bir de beni sevdiğinden bahsediyorsun ha?.. Bir de erkek olacaksın, ha?.. Defol evimden, alçak.. defol!..

Şeytan

SALINCAK!

— 1 —

Mütevekkil, kimsesiz bir yaz akşamıydı bu,
Çamlıca dağlarından seyre daldım gurubu:
Batıyı baştanbaşa saran bulut yığını
İçiyordu güneşin bütün kızıllığını
Ufuklar nur içinde yer sıcak, hava sıcak
Kırlara papatyalar serpilmiş kucak kucak
Menekşeler güneşin busesile bayılmış,
Koyunlar, yamaçlara öbek öbek yayılmış
Ne geçen bir yolcu var, ne enginde bir yelken
Kuşlar dönüyor yuvalarına erken erken.

— 2 —

Bir çınarın altından geçiyorken, ansızın
Gönlüm uyanıverdi gülüşile bir kızın
Çapkın, ince bir güzel karşımda duruyordu,
Bir ağacın dalına salıncak kuruyordu.
Bir kız ki, henüz bu yıl girmiş sevgi çağına,
Gönlüm atılmak için çırpındı kucağına!
Yeşil, iri gözleri bakarken eriyordu
Gözlerini görünce içim ürperiyordu.
Bu demdi gençliğimin sanki en coşkun demi,
Bir hamlede toplayıp, azmimi, iradеmi,
Rüya içinde gibi yürüdüm bir kaç adım,
Bu bülbül sesli kızla konuşmağa başladım...

— 3 —

Gün denizin üstünde kıpkırmızı bir çenber
Bense şimdi onunla salıncakta beraber
Arşa çıkıyor gibi uçup sallanıyorum
Bazı başım göklere dokundu sanıyorum
Titriyor, ellerime değdikçe bilekleri
Rüzgârla dalgalanan kısacık etekleri
Vücuduna sımsıkı sarılıp bürünüyor,
Yüzü yüzüme, göğsü göğsüme sürünüyor!

— 4 —

Dokuz ay sonra tekrar kuruldu bu salıncak
İçinde aşk isimli minimini yumurcak.

ÇİMDİK

— Ne tuhaf adam, iki saattir karşımızda duruyor, ne lâf attı, ne yanımıza geldi, ne de bıçak çekti!..

Mükâfat!

Dilencilerden nefretile meşhurdu. Bir gün, iskelede vapur beklerken yanına sokulup bir kâğıt uzattılar. Baktı, yine bir dilenci. Kâğıtta: «Sağırım ve dilsizim. Yardımınıza muhtacım» diye yazıyordu.. Peyami Safa, arkadaşının hayretli bakışları önünde ilk defa bir dilenciye bir lira verdi. Arkadaşı sordu:

— Hani sen sadaka vermezdin?

Müz'iç dilencilerden son derece yılgın olan Peyami, kemali ciddiyetle izah etti:

— Sadaka değil, mükâfat... Görmedin mi? Adam dilsizdi!.

AKSİLİK

A. B. kimseye para vermekten hoşlanmazdı. Bir gün son radan düşmüş bir eski ahbap, daima sarhoş, A. B. ye geldi. Para vermek lâzımken, şair, adamı atlattı. Orada hazır bulunan bir arkadaşı:

— Adama neden yardım etmedin? dedi. Eski dostundur. Fedakârdır, seni sever de.. Denize düşen canını tehlikeye atar, boğulmağı göze alır, seni kurtarır..

A. B. içini çekti:

— Doğru, dedi. Ama aksiliğe bak ki, ben hiç denize düşmüyorum. O ise boyuna içiyor!

Çantada Keklik!

Telefon çaldı.

Deri tüccarı Hasan Özkösele, elini yavaş yavaş uzatıp telefonu açtı. İçinden de, «bin lira daha kazandık galiba,» diyordu. Çünkü o gün «deri fiyatları artıyor» diye çıkan bir haber üzerine, çürük kundura yapıp «sağlam ayak kabı» diye piyasaya süren kunduracılar deri depolarına sipariş üstüne sipariş yağdırmaya başlamışlardı.

— «Alo?»

— «Hasan bey?»

— «Benim.»

Hasan Özkösele «benim» derken, sesi ve yüzü değişmişti: Çünkü telefonda kulağına bir kadın sesi gelmişti:

— «Sizi hususî bir iş için rahatsız ediyorum.» diyordu. «Karınız hakkında...»

Hasan bey, anlayamamış gibiydi. Kulağı boyuna kösele lâkırdısı işite işite o kadar köseleleşmişti ki, başka lâkıdıları kolay kolay kavrıyamıyordu.

— «Ne dediniz? Karım mı?»

— «Evet, karınız ve bir arkadaşınız...»

— «Ne olmuş? Çabuk söyleyin, kısa kesin, işim var!»

— «Benim de, haber verdiğim şey zaten pek kısa bir şey: Şu anda karınız arkadaşlarınızdan Cevdet'in evinde...»

— «Cevdetin mi?»

— «Evet. İçtiğiniz su ayrı gitmiyen sevgili arkadaşınız Cevdetin evinde... Derhal giderseniz onları...»

Hasan Özkösele o kadar şaşırmıştı ki, ne yapacağını kestirememiş, işin en kolay tarafına saparak kızmıştı:

— «Ne münasebet! Yalan söylüyorsunuz! Siz kimsiniz?»

Telefondaki kadın sesi biraz daha kısıldı ve: «Benim kim olduğumun ehemmiyeti yok,» dedi.. «Size iyilik için söylüyorum. Bu kadar!»

Çat! telefon kapandı.

Hasan bey, elindeki telefonu, sanki bu haberi veren kadının boynu imiş gibi, sıkarak salladı, sarstı, tartakladı. Sonra ondan hiç bir ses çıkmadığını görünce, boğup öldürdüğü bir kedi yavrusunu yere atar gibi elinden bıraktı. Hiddetle yerinden fırlıyarak evvelâ: «Yalan!» dedi.

Sonra: «Doğru da olabilir,» diye düşündü ve odadan fırlayıp aşağı indi. Kapıda bekliyen otomobiline atladı. Son süratle sürmeye başladı.

★

Yolda giderken düşünüyordu: Cevdet'le dört senedenberi can ciğer ahbaptılar. Hasan İstanbula geldikten sonra, piyasayı daha pek iyi bilmediği için, kurnaz tüccarların bir çok oyunlarına kurban gitmiş, kâr edeceğim derken, zarardan zarara sürüklenmişti.. Nihayet bir gün Cevdet'le tanışmış ve bu adam ona dostluk göstererek akıl öğretmişti. O gün bu gün beraber iş yapıyorlar, karaborsada beraber oyun oynuyorlardı. Gelin de böyle bir adama «en iyi arkadaşım» demeyin!

Fakat, Hasan bey şimdi anlıyordu: Demek ki, Cevdet'le dostluğu sebepsiz değilmiş... Demek ki karısında gözü varmış ve demek ki, Hasan bey bu dostluğa mukabil karısını...

Bu düşünceler üzerine aklına karısı geldi. Müyesser kimseye müyesser olmıyacak kadar iyi bir kadındı... Veya öyle görünüyordu. Hasan bey o zamana kadar karısının hiç bir hareketinden şüphelenmemişti ama, telefondaki bu ihbar üzerine şimdi onun bütün hareketlerinden mânalar çıkarıyordu.

Müyeser bir gün: «Hayatımdan öyle memnunum ki! Beni öyle mes'ut ediyorsun ki, Hasan!» demişti.

Bunu hangi kadın söylerdi? Demek ki, Müyesser hiç bir erkeğin karısından işitmiye müyesser olmadığı bu sözleri söylerken kocasiyle içinden alay ediyordu.

Bir gün de: «Bu kış kürk manto istemem, geçen senekiyle idare ederim» demişti.

Bu da hiç bir kadının ağzından çıkmıyacak bir söz değil miydi? Demek ki, böyle söyliyerek kocasına yaranmak istemiş, onun sevgisini emniyet altına aldıktan sonra öte taraftan...

Hasan Özkösele, sanki hıncını otomobilden almak ister gibi, ikinci vitesten üçüncü vitese geçti ve Atatürk köprüsünden kuş gibi uçup Meyityokuşunu tırmanmağa başladı. Oradan Tepebaşı, Tarlabaşı yoluyla Talimhaneye, oradan da Şişliye doğru yolu tuttu.

Cevdet, Hürriyet Tepesine giden asfalt üzerinde bir köşkte oturuyordu. Hasan bey, menzil-i maksuduna yaklaşmak üzere olan bir kimsenin heyecan ve telâşiyle, önünü görmüyor, sağına soluna bakmıyordu. Daha hızlı, daha hızlı... derken birdenbire bir **haykırış!**

Karşısına bir kadın çıkmıştı. Hasan Özkösele, frene bastı. Tekerlekler, sinirleri sarsan bir gıcırtı ile yere saplandı.

Kadın, kaldırımın kenarında yatıyordu. Çantası bir kenara fırlamış, şapkası başka bir tarafa uçmuştu.

Hasan bey hemen dışırı fırladı. Koşup kadının koluna yapıştı.

— «Affedersiniz... Bir şey oldu mu? Yaralandınız mı?»

Kadın cevap vermiyorf, hafif, hafif inliyordu.

Genç ve güzel bir kadındı. Hasan bey bunu görünce büsbütün, telâştandı. Etrafına bakındı. Kazayı kimse görmemiş, yardıma kimse koşmamıştı. Görünürde kimse yoktu zira.

Ne yapacaktı? Kadın bayılmıştı!

Aklına ilk gelen şey, kadının hüviyetini tesbit etmek oldu. Hemen, yerde duran çantayı alıp açtı. İçinde bir karvizit buldu:

Semra Tığ,

Cihangir, Külüstür sokak, Üstünkörü Ap. No. 13 /1.

Hasan bey, kurbanını otomobile koyup ters yüzüne döndü, Cihangirin yolunu tuttu.

Bir yandan; bu aksiliğe kızıyor, bir yandan da seviniyordu. Kızıyordu, çünkü gideceği yerden olmuş, yapacağı baskını kaçırmıştı. Seviniyordu; çünkü hâdiseyi kimse görmemişti. Görseydi karakollara düşecek, ismi ve resmi gazetelere geçecek, mahkemeye çıkacak, belki de mahkûm olacaktı.

İçinden: «Şimdi kadını evine götürürüm, kendine gelice af dilerim. İcabederse biraz sus hakkı veririm, ağzını kapatır, dâva açmasına mâni olurum,» diyordu.

Kadının evini, eliyle koymuş gibi buldu. O sırada kadın da kendine gelmişti.

— «Bana ne oldu?» dedi.

Hasan bey, olanları anlattı. Semra Tığ, kızacağına, bilâkis teşekkür etti ve kendisini evine kadar getirmek zahmetini gösteren bu kibar adamı, bir kahve içmek üzere davet etti.

★

Ertesi gün, Hasan Özkösele, yarım kalan tahkikatına devam etmek üzere Cevdet'in evine telefon etti. Akşam karısının ağzını aramış, fakat bir ipucu elde edememişti.

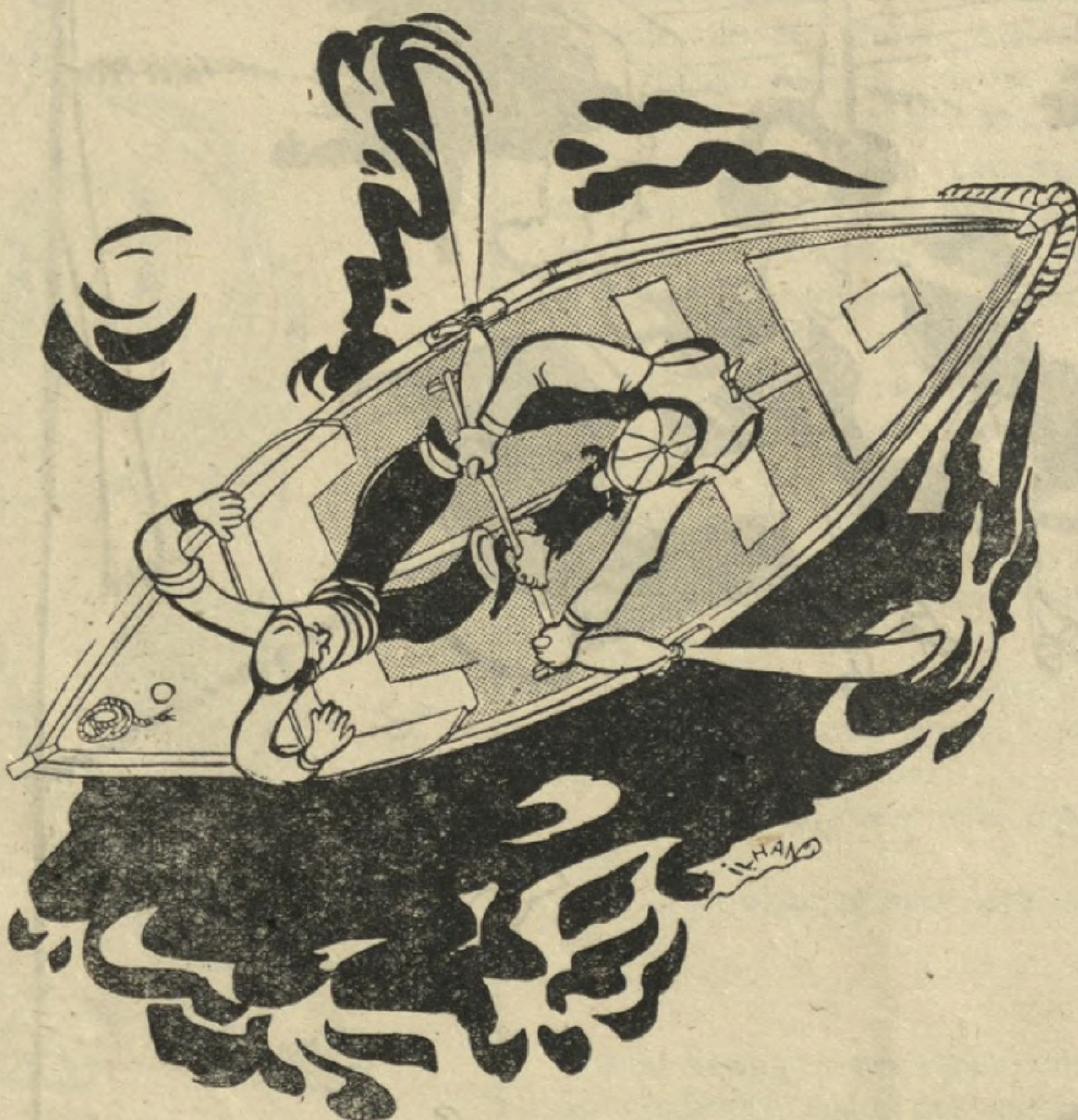
Telefonu Cevdet'in hizmetçisi açtı :

— «Beyefendi dört gündür Ankarada,» dedi. «Pazara gelecek..»

Hasan bey, yüreğine serpilen sularla serinleyip: «Karının nahak yere günahını aldım!» diye hayıflanırken, Külüstür sokak Üstünkörü apartımanından Semra Tığ, bir arkadaşına telefon ediyordu:

— «Plân düşündüğümüz gibi tatbik edildi, Süheylâcığım..» diyordu. «Bu usul çok iyi netice veriyor. Hemen sen de evli ve zengin bir tüccarın şehir dışında oturan bir arkadaşını bul, herife «Karınız şu anda falan yerde,» diye telefon et ve son süratle oraya giderken karşısına çık. Fırtına çarpmış keklik gibi kucağına düşürürsün!»

G. V. Z.

— Ne dersin Aliciğim, biz de bir parti kuralım mı?..

— Boş ver ağabey, onun anaforu bize düşmez, yine akıntıya kürek çekeriz!...

DÜNYA Karikatürleri

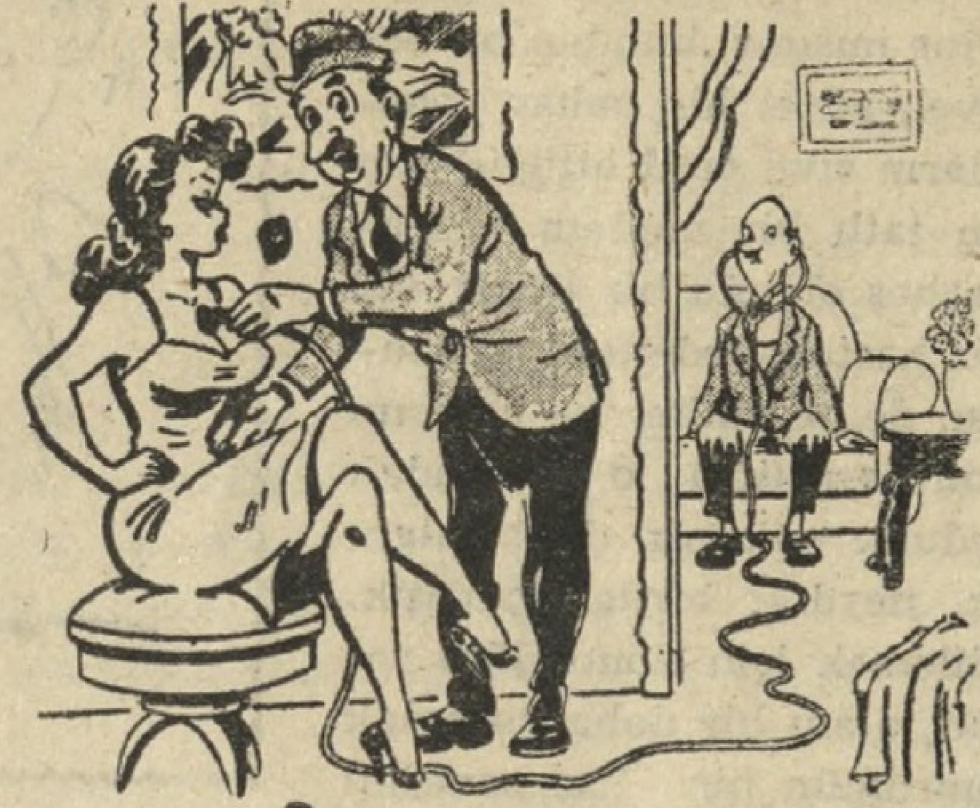

— Olmadı.. yerlerimizi değişelim!...
— İl Travaso —

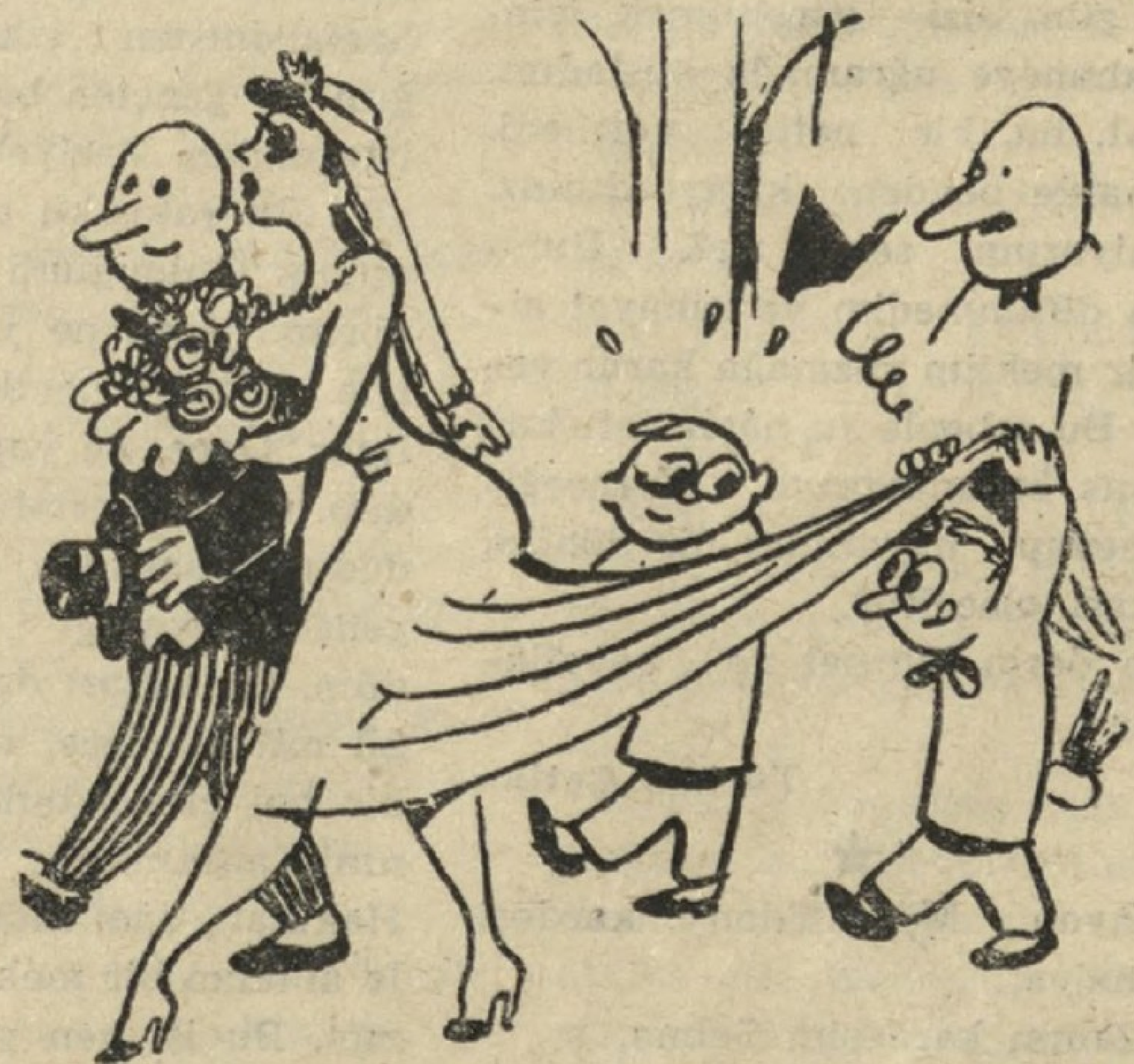
— Kuzum, modern bir tablo mu yapıyorsun?.
— Hayır, seyr-ü sefer için tehlike işareti!...
— İl Travaso —

Muhafazakâr koca!...
— Thisavros —

— Heeey, karını biri öpüyor be...
— Biliyorum, çoktandır görmediği bir arkadaşı!...
— Mare Aurelio —

Çocuk — Ee, yeter artık, biraz da ben seyredeceğim!...
— İl Travaso —

275

HİKAYE

Çapanoğlu

Bay Turhan'dan Bayan Müjgân'a:

«Sayın Bayan,

Bu mektubu, size lâyık bir şekilde yazabilmek için, günlerce düşündüm. içimdeki hisleri size duyurabilmek, kalbimden geçenleri size ulaştırabilmek, en büyük emelimdi. İnsanın, sevdiği bir kimseye karşı, duygularını ifade edebilmesi ne zormuş meğer... Bunu, henüz şimdi anlıyorum.

Demin size sevgiden bahsettim. Bu cür'etimden dolayı beni affedeceğinizi umuyorum. Fakat, ne yapayım ki hakikat budur, Müjgân hanım: Sizi seviyorum.

«Hatırlar mısınız, bundan on beş gün evvel, güzel bir bahar sabahı, kuşların cıvıl cıvıl öttüğü, yap rakların tatlı bir meltem rüzgârıyla sarhoş olduğu bir bahar sabahı, siz hastahaneden çıkıyordunuz. Ben de, tesadüfen — ama ne güzel bir tesadüftü o — oradan geçiyordum. İkimiz de dalgın mıydık, neydik; birden çarptık. Özür dilemek için döndüğüm zama... ah, o anı bir daha yaşamak için, ömrümün bir kaç senesini vermeğe seve seve razıyım. O günden sonra, hep sizi, o bahar sabahında birer ateş parçası gibi parlıyan gözlerinizi düşündüm. Her gün, sizi görebilmek için, hastahaneye uğramağa başladım. Fakat, bu, bir netice vermedi. Herhalde benden kaçıyordunuz. Bilmiyorum sebep ne?.. Bunu fazla düşünmedim ve nihayet size bir mektup yazmağa karar verdim. Bu sebeple şu nâçiz satırları yazmış bulunuyorum. Vereceğiniz cevap, hayatımın bir dönüm noktası olacaktır.

En derin hürmet ve.... sevgilerimle.

Turhan Çetin»

Bayan Müjgân'dan kardeşi Selma'ya:

«Canım kardeşim Selma,

Sana bu satırları, oldukça mühim bir mesele için yazıyorum. Gerçi bunda, benim için üzülecek bir taraf yok. Ancak, hepimiz de insanız ve bahusus benim, baş kalarının ıstıraplarına tahammülüm olmadığını da bilirsin. Bu itibarla, sana meseleyi ve yapacağın şeyi kısaca anlatayım:

Geçen gün, bana bir mektup geldi. Hani, sana evvelce, bir gün hastahaneden çıkarken çarptığım bir gençten bahsetmiştim ya, işte ondan. Vaziyet, anladığın gigi... Bu yakışıklı genç, bana âşık olmuş. Güldüğünü görür gibi oluyorum. Ama ne yaparsın, olmuş işte... Şimdi benden cevap bekliyor. Önce, ne yapacağımı şaşırdım. Cevap vermiyeyim, daha iyi dedim. Sonradan, benim için bir gencin çekeceği ıstırabı düşündüm. Bu kadarı da değmezdi, değil mi? Böylece, vaziyeti anlatıp, bir hal çaresi bulalım diye, seninle anlaşmayı uygun buldum. Hakikatı, ona, münasip bir lisanla anlatan bir mektup yazmak lâzım. Bu işi ben yapamıyacağıma göre, iş sana düşüyor. Ayrıca, bundan müteessir olmamasını ve kendisiyle daima dost kalacağımı da ilâve et. Adresini aşağıya yaziyorum. Haydi, benim güzel kardeşim...

Müjgân Taşkın»

Bay Turhan'ın arkadaşı Yalçın, bir hafta sonra Turhan'dan şu mektubu aldı:

«Kıymetli kardeşim,

Bundan bir müddet evvel, sana başıma gelen bir aşk vak'asını nakletmiş ve neticeyi bildireceğimi söylemiştim. O netics, evvelisi gün meydana çıktı. Bu neticeden memnunum. Ama, dur... O kadar acele etme... «Bayan Müjgânla iyi günler geçirmeni dilerim» mi diyeceksin?. Ne münasebet. Hayret ettin, değil mi? Biraz daha sabret te sana olanları anlatayım: Yazdığım mektubu, bayan Müjgân'a gönderdikten sonra merak, üzüntü ve heyecan içinde beklemeğe başladım. Günler de hiç geçmek bilmiyordu ki..

Nihayet, bir sabah, odamda cıgara dumanlarına dalmuş düşünürken, kapının vurulması ile sıçramam bir olmuştu. Koştum. Baktım, postacı. Hemen elindeki zarfı kaptım. Süratle açtım. Yutar gibi okudum. Ne olsa beğenirsin, tahmin etmene imkân yok. Fazla meraklandırmadan söyliyeyim. Mektup, Müjgânın kızkar deşi Selma'dan. Kardeşine yazdığım mektuptan bahsederek sonunda ne dese iyi: Meğer, Müjgân hanım, yakında erkek olmuyor muymuş?.. Hastahaneye gidip gelmesi de bu yüzdenmiş.. Hemen bir iki güne kadar ameliyat olacakmış.

Artık, vaziyetimi sen tahmin et...

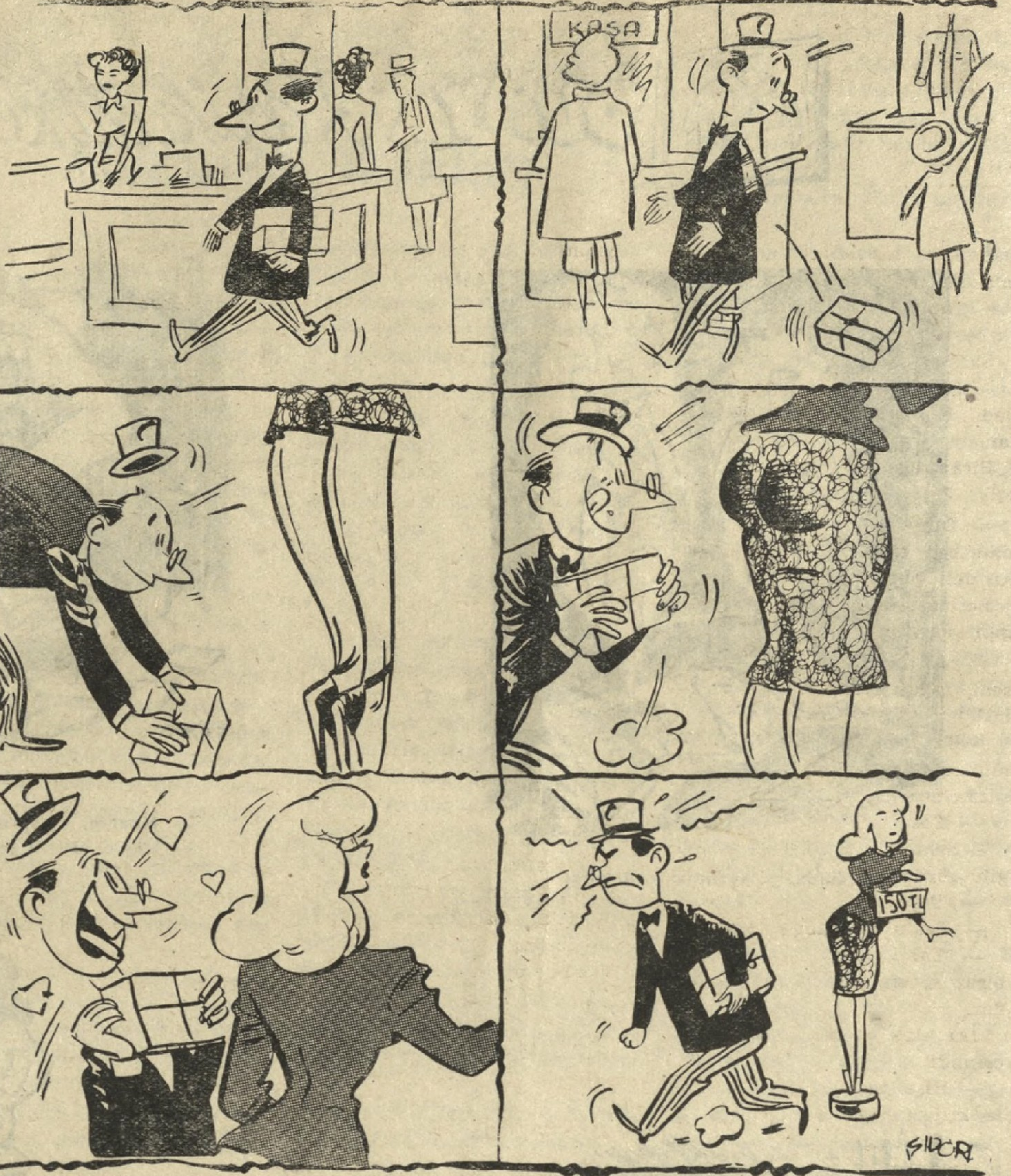
Yapacak başka bir şey yoktu. Bir erkekle evlenecek değildim ya?..

İşte böyle kardeşim. Kırk yılda bir âşık olalım dedik, onun da altından çapanoğlu çıktı.

Müjgân'ın ameliyatı başarılı oldu. Şimdi kendisi, yani Hasan, sevgili dostlarımdan biridir.

Haaa, az daha asıl söyliyeceğimi unutuyordum: Haftaya Selma ile düğünümüz oluyor. Sakın gelmeyi unutma!

Turhan Çetin

YAZISIZ HİKÂYE

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABA'NIN ROMANI: 11

Yazan: Fuat SAYGUN

— Sen onu idare edememişşin. Daha ağır davranacaktın. Şımarmış. Kapris yapıyor sana.

— Tamam! Tamam! Ben de biraz evvel böyle düşünüyordum.

Sarmaşık kapıya bakarak:

— Şimdi o gelir, merak etme. dedi. Kamarada sıkıntıdan patlar.

Biraz düşündükten sonra ilâve etti:

— Dur sen, dedi. Bana bırak, onu ben öyle bir kıskandırırım ki, deli gibi sever seni.

Sarmaşığı kucaklamak ister gibi sıçradım:

— Aman Sâracığım, göreyim seni, fakat çaktırmazsın değil mi?

— Bana bırak. Bir Holivud numarası yapayım da gör. Hiç sezdirmeden yavaş yavaş.

— Yaşa!.

— Seni eskidenberi seviyormuş gibi görüneceğim.

— Yaşa!.

— Fakat birdenbire değil.

— Tabiî, tabiî... Zaten beni biraz seversin değil mi Sâracığım.

İki elini birden tutacaktım, çekindi:

— Hişt, dedi. Yılışma!. Sen işte kızları böyle kaçırıyorsun.

— Sarmaşıkçığım, öyle ama, biz seninle çocukluk arkadaşıyız.

— Ağır dur biraz.

Hemen doğruldum:

— Peki, anladım, biliyorum, sululuğu bırakayım, hakkın var.

Benim de gözlerim kapıda idi. Sevinin hemen eşikte görünmesini istiyordum. Kaşları çatık, gözleri bulanık, suratı asık içeri girip te beni kahkahalar atan neşeli ve güzel bir kadının yanında görürse, muhakkak ki o anda kıskanmağa başlayacaktı.

Kapıya baktığımı gören Sâra dedi ki:

— Acele etme, gelir muhakkak.

— Hemen gelse de görsen... Bakalım nasıl bulacaksın!.

Ben sözümü bitirir bitirmez, salonun kapısında, ince ve şakrak bir kahkahanın peşinden Sevin göründü. Somurtmak şöyle dursun, yüzü bayram sevinci içinde idi. Ve yanında uzun boylu, gayet şık, kahverengi köstüm giymiş, genç ve güzel bir adam vardı.

Bizi görmemiş gibi yanımızdan geçtiler ve salonun bir köşesinde oturdular. Bende şafak attı. Kim bu adam? Nasıl buluştular? Tesadüf mü? Yoksa bir oyuna mı düştüm?

Benim şaşkınlığımı gören Sara:

— Ne oluyorsun? dedi, kim o yanımızdan geçen karı koca? Borcun mu var onlara?

Öfkemin fitilini kısarak alçak sesle cevap verdim:

— Ne borcu? Ne karı kocası? Yahudi gibi düşünme. Sana demin bahsettiğim kız o işte. Yanındakini tanımıyorum. Vapurda mı rastladı ona? Yoksa bana numara yaptı da onunla mı kaçıyor? Bizim plân altüst oldu.

Sarmaşık biraz düşünceli, sonra:

— Yok canım, dedi, vapurda rastlamıştır.

— Vapurda o tanıdıklarından bucak bucak kaçıyordu. Halbuki, baksana, neredeyse oğlanın ağzının içine girecek.

Sarmaşık bana doğru eğildi:

— Suratını asma öyle, dedi, rahat otur, başını arkaya al, kollarını sarkıt, bacaklarını aç, keyifli görün.

Dediklerini yaptım ve son derece rahat bir adam tavrı takındım.

— Ha şöyle, dedi, şimdi bir de kahkaha at.

— Durup dururken kahkaha atılır mı? Çıldırmadım ben.!

Fakat Sarmaşık, bana örnek olmak istiyormuş gibi, bütün salonu çınlatan bir kahkaha attı. Ben de gayri ihtiyarî gülmeğe mecbur oldum. Hemen keyfim geldi. Adam sen de... Anasını satayım. Ölüm yok ya. Biri gitti, öteki geldi. Sarmaşık da tatlı kadındır. Pekâlâ eğleniyoruz işte.

Gülmeğe devam ettik. Bu sefer Sevinin kahkahası salonu çınlattı. Onlar da gülüşüyorlardı. Aramızda bir neşe ve kahkaha yarışı başladı. Galiba, onlar da bize ayni oyunla karşılık veriyorlardı.

Fakat zaferi biz kazandık. Sevin birdenbire susmuş ve somurtmağa başlamıştır. Uzaktan, onun hiç bir hareketini gözden kaçırmıyordum. Bir ayağını sallamasından anlıyordum ki, sinirliydi. Evet, fena halde canı sıkılıyordu. Biz gülüşmeğe devam ederken, Sarmaşık dedi ki:

— Ben sana demedim mi yavrum, nasıl yola geldi bak. Ağzını bıçak açmıyor.

— Galiba hakkın var.

— Görürsün.

Artık Sevin yanındaki adamla hiç konuşmuyordu. Âdeta onu istiskal eder gibi bir hali vardı. Çok geçmeden delikanlı kalktı, kıza başiyle bir selâm verdikten sonra uzaklaştı ve salondan çıktı.

Bizim Sarmaşık da kalktı.

— Nereye? dedim, oğlanın peşine mi düşeceksin?

— Seni yalnız bırakayım da, sevgilin gelsin. Ben varken gelmek istemez belki. Sonra yine gelirim ben. Çağırırsanız yanınıza gelirim.

— Peki Saracığım, yaşa. Bugün pek şekerliğin üstünde senin.

Sarmaşık gidince; Sevin de yerinden kalktı ve bana doğru geldi. Evvelâ oturmadı. Ayakta, kaşları çatık, sordu:

— Kimdi o bücür kız?

Sesinde kıskançlık besbelliydi.

— Bir çocukluk arkadaşım, dedim, otur da anlatayım.

Tereddüt ediyormuş gibi yaptı.

Tekrarladım:

— Haydi, otur, otur...

— Sıkılıyorum, dedi. Oturmak istemiyorum.

— Peki, istersen vapuru gezelim.

— Şimdi istemem.

Oturdu.

— O ne sulu kız öyle, dedi.

— Değildir, Sevin, iyi kızdır çok. Senden ayrılınca, gövertede rastladım ona. Yoksa kendimi denize atacaktım. Birdenbire ne fena ayrıldın benden.

— Kızdım sana.

— Niçin kızdın?

— Kızdım işte.

— Sebebi nedir? Bilmeden bir kusur ettimse, söyle de, özür diliyeyim.

— Sebebi yok. Sebebi olursa ne kıymeti kalır!

Güldüm:

— Ha!.. dedim, vallâhi, işte tam kadın ruhu ve kadın mantığı... Demek bana sebepsiz kızdın. Bu çok fena. Çünkü, o zaman sen benim her şeyime kızıyorsun demektir: Kaşıma, gözüme, burnuma, ağzıma, boynuma, boyunbağıma, her şeyime...

— Yok artık, o kadar değil. Kamarama gidince öfkem geçti. Fakat yine kızdım demın sana.

— Yine sebepsiz mi?

— Hayır, bu sefer de o bücür kızla konuşma tarzına kızdım.

— Ne vardı konuşma tarzımda?

— Neredeyse ağzının içine girecektin. Bir kucaklaşmadığınız kaldı. O ne kahkahalar, o ne gülüşler öyle.

Sevinin toyluğuna şaşıyordum. Kıskançlığını bu kadar belli etmesini onun zekâsına yakıştıramadım. Dedim ki:

— Sen de o sırık boylu herifle gülüşüyordun. Neredeyse öpüşectiniz. Ben de kızdım sana.

— O sırık boylu herif, İzmirde, Karşıyakada gömlekçidir. Atelyesi vardır. Amcam gömleklerini ona diktirir.

— Ne bileyim ben.

— Yalan mı söylüyorum?

— Hayır, ruhum. Şimdi anlıyorum. Ondan evvel, ne bilirdim ben. Hatta... fena şeyler geldi aklıma: Acaba Sevin bu gençle evlenecek ve Parise gidecek de bana numara mı yaptı? diye düşündüm.

— Çok fenasın. Ben ona koridorda rastladım. Amcama söylemesin diye tenbih etmek istiyordum. Birdenbire olmaz tabiî. Gidip salonda oturduk. Onun yanında seninle tanıştığımı belli etmek istemedim.

— Hakkın var. Peki, içim rahat etti şimdi. Vapuru gezelim mi, ister misin?

— Hayır, konuşuyoruz.

İkimizin de keyfimiz yerine gelmeğe başlamıştı. Biz konuşurken, salondan içeriye Sarmaşık, yanında Sevinin gömlekçi dediği gençle beraber girmez mi? Şaşırdım kaldım. Kırk yıllık ahbap gibi konuşarak yürüyorlardı. Herifin elinde Sarmaşık'ın çantası vardı. Ne münasebet! Ne zaman tanıştılar? Birbirlerine de yakışsalar bari. Yanyana, deve ile civcivi hatırlatıyorlardı. Biraz evvel o adamın Sevinle oturduğu masaya doğru gittiler.

— Çok şey! diye mırıldandım.

Sevin:

— Belki daha evvelden tanışıyorlardı, dedi.

— Yok canım, tanışmadıklarını biliyorum. Nedir bu herifin adı?

— Kâmil.

Kâmil, Sarmaşık'ın çantasını tamire uğraşıyordu. İş kısa sürdü. Adam çantayı kadına uzattı. Sara teşekkür etti ve ayağa kalktı..

Bizim yanımızdan geçiyordu.. Baktım ki, Sevin gülümsüyor. Sarmaşık'ı çağırırsam memnun olacak gibi. Seslendim. Geldi, yanımızda oturdu. İkisini birbirine takdim ettim.

Sarmaşık, hiç sormadan izah etti:

— Çantamın kulpu koptu, demin dışarıda... Halkasından çıkmış. Ayakta, takmağa uğraştım.

(Devam edecek)

Dünya Karikatürleri

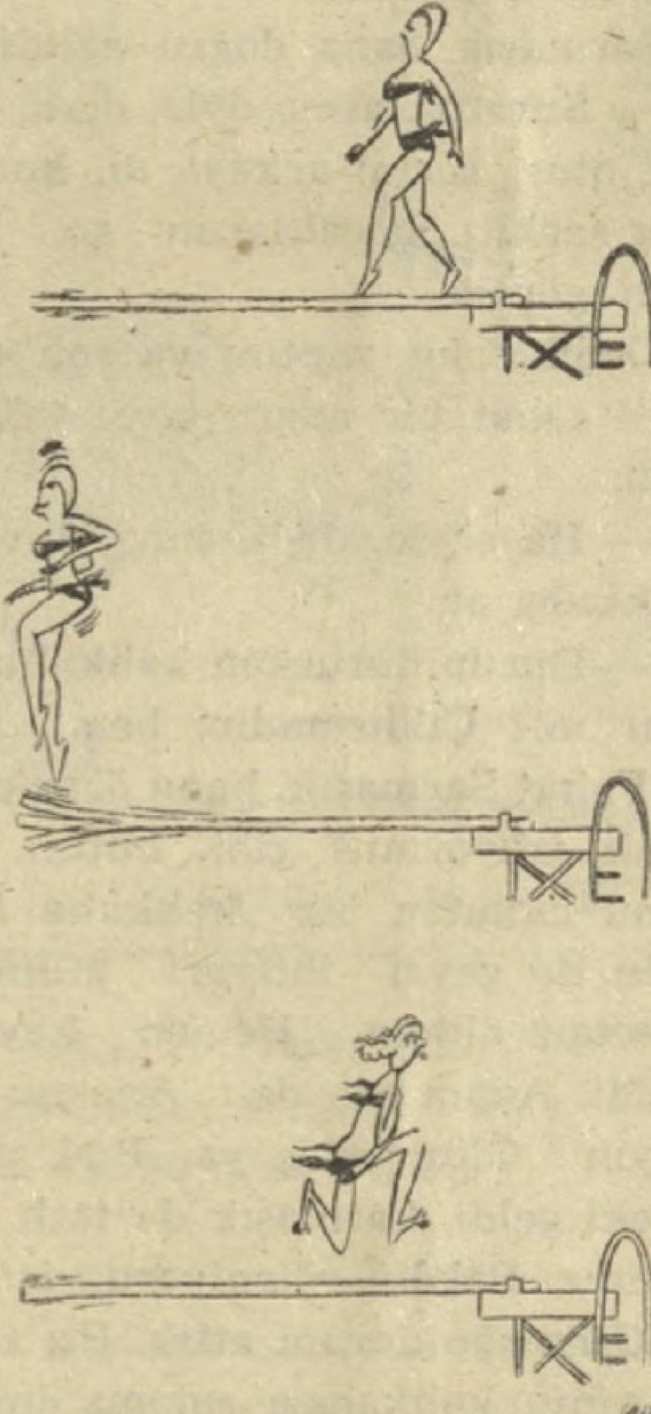
— Hayır, daha nişanlıyız... Evlenmeden seni ada'ma kabul edemem!...

— İl Travaso —

DENİZ KIZLARI KONGRESİNDE:
İlk anlaşma imzalanıyor!...

— İci Paris —

YAZISIZ

—Collier's —

YAZISIZ

— İl Travaso —

Randevu!...

— İci Paris —

218

T.C.
ZİRAAT BANKASI

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

AYRICA,

10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER,

TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETLERİ VARDIR

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN
KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

89

MÜKEMMEL BİR DİŞ MACUNUNUN **5 ŞARTI**

1 - En saf iptidai maddelerden yapılması,
2 - Ağızda güzel bir tat ve koku bırakması,
3 - Dişlerin minesini temizleyip inci gibi parlatması.
4 - Diş etlerini tahriş etmemesi.
5 - Ağızdaki zararlı mikropları yok etmesi.

Bütün bu şartları *Miçam*'LI

RADYOLİN

de bulabilirsiniz.

No:17

ALBAYRAK

Unları ve Baharatı

(Eski Çay Müessesesi Kuruluşu 1914)

Yüzde yüz saf ve nefistir. Çeşitler: Pirinç, Bezelye, Mercimek, Buğday (Nelson tip) unları, Buğday, Mısır, Patates, Nişastaları, İrmik, Karabiber, Tarçın, Yenibahar, Kimyon; Salep, Vanilya, Ihlamur, Kakao, Kola, Karbonat v.s. Bakkallarınızdan isteyiniz.

Telefon : 20947

PANORAMA

29/Mayıs/1952 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH GAZETESİ ★ Sayısı 35 Kuruş

Çiçek bayramı!

220